

ΜΠΟΥΚΕΤΟ

ΤΡΑΠΕΖΑ ΑΘΗΝΩΝ

ΕΔΡΑ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

ΑΝΩΝΥΜΟΣ ΕΤΑΙΡΙΑ

Γρα. Διευθ.: ΤΡΑΠΕΖΑ

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΜΕΤΟΧΙΚΟΝ ΚΑΙ ΑΠΟΘΕΜΑΤΙΚΟΝ ΔΡΧ. 106.600.000

ΚΑΤΑΣΤΗΜΑΤΑ

ΕΝ ΕΛΛΑΔΙ: ΑΘΗΝΑΙ	ΑΔΑΙΟΝ	ΚΙΑΤΟΝ	ΠΑΤΡΑΙ
ΠΑΓΚΡΑΤΙ	ΔΗΜΗΤΣΑΝΑ	ΚΟΖΑΝΗ	ΠΕΙΡΑΙΕΥΣ
ΑΓ. ΝΙΚΟΛΑΟΣ	ΔΙΑΥΜΟΤΕΙΧΟΝ	ΚΟΜΟΤΙΝΗ	ΠΑΛ. ΤΡΑΠΕΖΙΟΥ
(ΚΡΗΤΗΣ)	ΔΡΑΜΑ	ΚΟΡΙΝΘΟΣ	ΠΟΤΑΜΟΣ (ΚΥΘΗΡΟΝ)
ΑΓΡΙΝΙΟΝ	ΖΑΚΥΝΘΟΣ	ΚΥΜΗ	ΠΡΕΒΕΖΑ
ΑΙΓΙΟΝ	ΗΡΑΚΛΕΙΟΝ	ΚΥΠΑΡΙΣΣΙΑ	ΠΥΡΓΟΣ
ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΥΠΟΛΙΣ	ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗ	ΛΑΜΙΑ	ΡΕΘΥΜΝΟΣ
ΑΙΔΙΠΕΡΙΟΝ	ΘΗΒΑΙ	ΛΑΡΙΣΣΑ	ΣΟΡΟΒΙΤΣ
ΑΜΑΛΙΑΣ	ΙΘΑΚΗ	ΛΕΒΑΔΕΙΑ	ΣΟΥΦΛΙΟΝ
ΑΜΦΙΣΣΑ	ΙΣΤΙΑΙΑ	ΛΕΥΚΑΣ	ΣΠΑΡΤΗ
ΑΡΓΟΣ	ΙΩΑΝΝΙΝΑ	ΛΙΜΝΗ (ΕΥΒΟΙΑ)	ΣΥΡΟΣ
ΑΡΓΟΣΤΟΛΙΟΝ	ΚΑΒΑΛΑ	ΜΕΓΑΛΟΠΟΛΙΣ	ΤΡΙΚΚΑΛΑ
ΑΡΤΑ	ΚΑΛΑΒΡΥΤΑ	ΜΕΣΟΛΟΓΓΙΟΝ	ΤΡΙΠΟΛΙΣ
ΑΣΤΑΚΟΣ	ΚΑΛΑΜΑΙ	ΜΟΔΑΟΙ	ΤΣΟΥΛΙΟΝ
ΒΑΘΥ (ΣΑΜΟΥ)	ΚΑΡΛΟΒΑΣΙ (ΣΑΜΟΥ)	ΜΥΤΙΛΗΝΗ	ΥΔΡΑ
ΒΕΡΡΟΙΑ	ΚΑΡΠΕΝΗΣΙΟΝ	ΝΑΥΠΑΚΤΟΣ	ΦΛΩΡΙΝΑ
ΒΟΛΟΣ	ΚΑΡΥΣΤΟΣ	ΝΕΜΕΑ	ΧΑΛΚΙΣ
ΒΥΤΙΝΑ	ΚΑΣΤΟΡΙΑ	ΝΙΓΡΙΤΑ	ΧΑΝΙΑ
ΓΑΡΓΑΔΙΑΝΟΙ	ΚΑΣΤΡΙ (ΚΥΝΟΥΡΙΑΣ)	ΣΑΝΘΗ	ΧΙΟΣ
ΓΡΕΒΕΝΑ	ΚΑΣΤΡΟΝ (ΑΗΜΝΟΥ)	ΣΥΛΟΚΑΣΤΡΟΝ	
ΓΥΘΕΙΟΝ	ΚΕΡΚΥΡΑ		

ΕΝ ΑΜΕΡΙΚΗ: ΝΕΑ ΥΟΡΚΗ, The Banc of Athens Trust Company, Pine Street 36.
ΒΟΣΤΩΝΗ, Athens Banker's Corporation, Kneeland Street 19.

ΕΝ ΑΓΓΛΙΑ: ΛΟΝΔΙΝΟΝ, Fenchurch Street 32. — ΕΝ ΑΛΒΑΝΙΑ: ΔΥΡΡΑΧΙΟΝ, ΚΟΡΥΤΣΑ.
ΕΝ ΑΙΓΥΠΤΩ: ΑΛΕΞΑΝΔΡΕΙΑ, ΚΑΪΡΟΝ, ΠΟΡΤ-ΣΑΪΔ. — ΕΝ ΚΥΠΡΩ: ΛΕΜΕΣΟΣ, ΛΕΥΚΩΣΙΑ

ΠΥΚΝΟΤΑΤΟΝ ΔΙΚΤΥΟΝ ΑΝΤΑΠΟΚΡΙΤΩΝ

Καταθέσεις εις Δραχμάς και Συνάλλαγμα επί του Έξωτερικού
έν ὄψει και επί προθεσμίας.

ΠΑΣΗΣ ΦΥΣΕΩΣ ΤΡΑΠΕΖΙΤΙΚΗ ΕΡΓΑΣΙΑ

ΥΠΟ ΤΟΥΣ ΜΑΛΛΟΝ ΣΥΜΦΕΡΟΝΤΑΣ ΟΡΟΥΣ

ΑΝ ΠΟΘΕΙΤΕ ΤΗΝ ΕΥΤΥΧΙΑΝ ΑΓΟΡΑΣΑΤΕ ΓΡΑΜΜΑΤΙΑ

ΤΟΥ

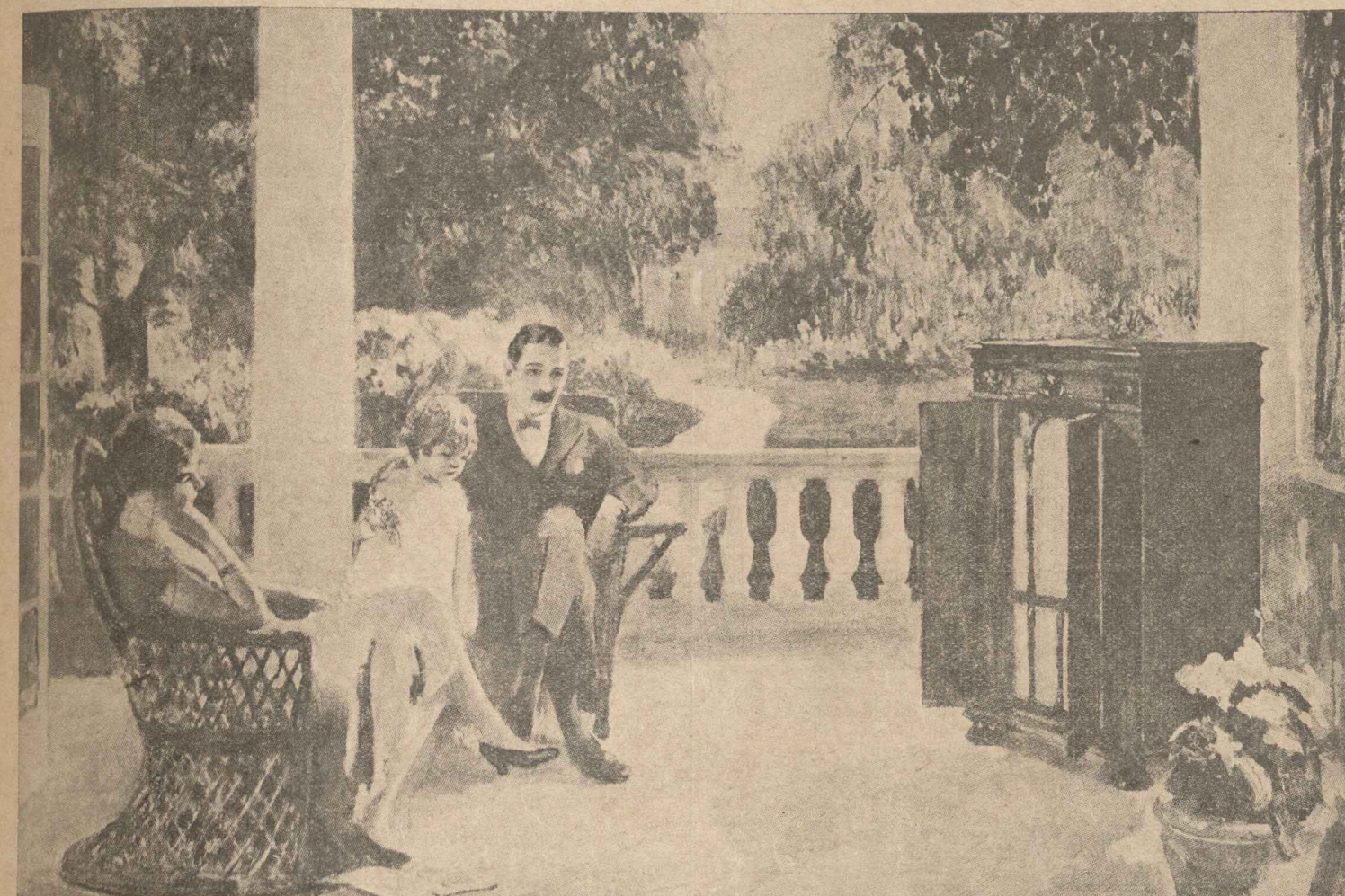
ΜΕΓΑΛΟΥ ΕΛΛΗΝΙΚΟΥ ΛΑΧΕΙΟΥ

ΜΕΧΡΙ ΤΕΛΟΥΣ ΤΟΥ ΕΤΟΥΣ ΘΑ ΓΙΝΟΥΝ ΑΚΟΜΗ 3 ΚΛΗΡΩΣΕΙΣ

3 Οκτωβρίου 1926

ΜΠΟΥΚΕΤΟ

769

ΣΕΝΑ ΑΡΙΣΤΟΥΡΓΗΜΑΤΑ

ΤΟΥ F. COPPÉ

ΕΝΑ ΔΥΣΤΥΧΗΜΑ

Οι λίγοι κάτοικοι της μικρής κοινότητας του προαστίου Μαρσώ δεν ήταν και τόσο θρησκόφιλοι. Τις Κυριακές, τη ώρα της λειτουργίας καμιά είκοσι-εκατό και μερικές υπηρέτριες αποτελούσαν σχεδόν πάντα όλο το εκκλησίασμα.

Ο εφημέριος παπά-Φαμπέ, αν και ήταν σχεδόν βέβαιος πως σπάνιες φορές θάρρηκε κανέναν να τον περιμένει για να εξομολογηθεί, εν τούτοις τακτικά κάθε Τρίτη, Πέμπτη και Σάββατο πήγαινε στις 7 το βράδυ στο εκκλησάκι του 'Αγ. Ιωάννου.

Μία βραδιά τον τελευταίο χειμώνα, ο παπά-Φαμπέ ανέβαινε με κόπο τον δρόμο για να πάει την συνηθισμένη του ώρα στην εκκλησία και σχεδόν βέβαιος πως ο κόπος του πήγαινε χαμένος λυπόταν από μέσα του για την διαοργή φωτιά που άφηνε στο μικρό του διαμέρισμα. 'Αλλά ήταν Σαββατόβραδο, ή ώρα που οι γρησίδες πήγαιναν κάποτε να ζητήσουν συγχώρησι για να μεταλάβουν την άλλη μέρα και δεν μπορούσε να λείψει από το καθήκον του.

Ο παπά-Φαμπέ μπήκε στην 'Εκκλησία, έβρεξε τα δυό του δάχτυλα στο άγιαστήρι, έσταυροκοπήθηκε, έκανε μία μετάνοια μπροστά στην εικόνα του Χριστού και διευθύνθηκε στο προσευχητήριο του. Ο κόπος του δεν πήγε στα χαμένα! κάποιος τον περιέμενε για να εξομολογηθεί.

Πράγμα πολύ σπάνιο και εξαιρετικό για την ενορία εκείνος που τον περιέμενε δεν ήταν γυναίκα, ήταν άνδρας. Κάτω από το κόκκινο φως του κανδηλιού πουταν κορματμένο από τον τροχό της εκκλησίας, ο παπά-Φαμπέ διέκρινε την κοινή μπλούζα και τις πατούχες με τα χονδρά καρφιά του ανθρώπου πουταν γονατιστός, πράγμα που τον έκανε να σκεφθεί πως θάταν κανένας εργατικός που είχε διατηρήσει μέσα του την πίστι του χωρικού και τις καλές θρησκευτικές συνήθειες.

Ο παπάς μπήκε ήσυχα-ήσυχα στο εξομολογητήριό του κι αφού τρέψης μία πράξη ταπείνου, άνοιξε χωρίς καμιά συγκίνηση την μικρή κουρτίνα από πράσινο σέρβ, που έκλεινε την θυρίδα.

— Κύριε εφημέριε... έτραυλισε μία φωνή έντονη που προσπαθούσε να μιλήσει σιγά.

— Δεν είμαι εφημέριος τέκνον μου... λέγε με «πάτερ μου».

Ο άνθρωπος ένεύρισε άργα - άργα την προσευχή του που με κόπο

τουσχύοντανε στην μνήμη, έπειτα έκανε έλαβαν υπόκορφα.

— Κύριε εφημέριε... δι... πάτερ μου... 'Επί τέλους συγχώρησατε αν δεν μιλάω όπως πρέπει, αλλά έχω να εξομολογηθώ είκοσι χρόνια ναι, από τότε που έφυγα από το χωριό... Ξέρετε τι θά πη, ένας άνθρωπος μέσα στο Παρίσι... Και έπειτα δεν ήμουν και καλός και έλεγα μέσα μου: 'Ο καλός θεός πρέπει να με ένα καλό παιδί. 'Αλλά σήμερα έλθω που έχω στη συνείδησή μου ένα πολύ βαρύ, ώστε να μπορώ να μη το σπρώχνω μοναχός μου και πρέπει να μ' ακούσετε κι εφημέριε... 'Εσκέπασα έναν άνθρωπο!

Ο παπάς πήρξε άπανά στο καθισμά του, φωνάζει: 'Εδώ δεν έρχομαι περί φλυαριών γυναικών που τις άκουε άφηρημένα και τις συγχωρούσε προκαταβολικά... Φωνάζει: Το μέγαπο αυτό πουταν τόσο κοντά με το δικό του, είχε σχεδιάσει μέσα του την διαπραχή ενός εγκλήματος. Τα χέρια αυτά πουταν άκουμπισμένα στο εξομολογητήριό του, έσας ήταν ακόμα αίματοςβαρένα! Στην ταράχη του πουταν ανακατωμένη και με φρίκη, ο παπά-Φαμπέ δεν ήθελε να πη παρά λόγια μηχανικά.

— Εξομολογήσου τέκνον μου... 'Η εσπλάχνια του θεού είνε άπειρη!

— Ακούσατε λοιπόν όλη την ιστορία, έλεγε ο άνθρωπος με έναν τόνο που έδειχνε μία βαθιά λύπη. Είμαι χριστός και ήμνα στο Παρίσι από είκοσι χρόνων με έναν παιδικό μου φίλο... Καθίσαι μαζί στο ίδιο σπίτι ήμασταν σαν άδελφια... τον έλεγαν Φίλιππο... έμένα με λένε 'Ακούβο... 'Εκείνος ήταν ψηλός και όμορφος, έγω ήμουν κακοφασμαμένος. Κανένα, εγγάτης δεν ήταν καλλίτερος απ' αυτόν, ενώ έγω δεν είμαι παρά ένα ντυβάκι... 'Ημουν περηφάνος γιατί ήμουν φίλος του και τον αγαπούσα γιατί τον θαύμαζα.

Στην άρχη καθίσαι μαζί, αλλά, έπειδή εκείνος τότε ούχι στις διανοήσεις και έγω δεν μπορούσα να τον παρακολουθώ, γιατί είχα να τρέφο και την μητέρα μου που έμενε στο χωριό, αναγκάστηκα ναλλάξω σπίτι και να καθήσω στο σπίτι μιας γυναίκας που παλούσε φρούτα. Έρωγα εκεί με άλλους κίστες. 'Η κοπέλα της δεν ήταν και πολύ φτωχή, και έβλεπα πως είχαν άναγ-

κη από το λίγο που κέρδιζε από μέσ' εμένα, για γιμάτα είλικρινής, ήμουν και έρωτευμένος με την κόρη της... φτωχή Κατερίνα... Έμεινα τρία χρόνια χωρίς να της

φανερώνω πώς την αγαπούσα. "Ημωνα πολύ φτωχός και το λίγο που κέρδιζα μόλις επαρκούσε για να συντηρώ την μητέρα μου και να τρέφωμαι κι' εγώ· δεν ήτανε καλέςες τρέφες να σε φθώ για άποκατάστασι... Όταν πέθανε η καλή μου μητέρα δοχία να βάζω κάτι τι στην άκρη και όταν μου φάνηκε πως ελα μαζέψω αρκετά χρήματα για να άνοιξω σπίτι μίλησα στην Κατερίνα για το αίσθημά μου.

"Ο γάμος άποφασίστηκε. "Εβλεπα πως η Κατερίνα δεν είχε καμιά κλίση σε μένα, αλλά, επειδή είχε καλή καρδιά, έλειπα πάντα να την κάνω να μ' αγαπήσει μια μέρα. "Όπως ήταν φυσικό, τα διηγήθηκα όλα στον Φίλιππο και θέλησα να του την γνωρίσω... Την συνέχισα θα την μαγεύετε ίσως... "Ο Φίλιππος ήταν άμορφος και χωρίς ίσως να το κάνει επίτηδες ξετρέλλανε την Κατερίνα. "Α! ίσως ειλκρινής και τιμία κόρη η Κατερίνα· μόλις κατάλαβε πως τον αγαπούσε μου τότε άμέσως...

"Αλλά, όπως και να'χει, ποτέ δεν θα ξεχάσω εκείνη την στιγμή! "Ήταν ή γιορτή της και για να την ευχθώ, ελα άγοράσει ένα χρυσό σταυρουδάκι για να της το κάνω δώρο. "Ημωσαν μόνοι στην τραπεζαρία και μόλις μου'χε σερβίρει την σούπα. Τράβηξα το κουτάκι που ελα τον σταυρό, από την τσέπη μου, το άνοιξα και της έδειξα το κόσμημα. Τότε αναλύθηκε σε δάκρυα.

"— Συγχώρησέ με! "Έλαβε μου έλε, και κράτησέ το αυτό να το δώσης σ' εκείνην που θα πάρης γυναίκα σου... εγώ δεν μπορώ πιά να γίνω γυναίκα σου, αγαπώ άλλον... αγαπώ τον Φίλιππο.

Φυσικά λυπήθηκα πολύ, μα τι μπορούσα να κάνω, αφού τους αγαπούσα και τους δυο τόσο πολύ; "Εκείνο που νόμιζα πως θα τους κέρωνε εύτυχεις ήτανε να τους παντρεύω και, καθώς ο Φίλιππος ήταν άπενταρος, του δάνασα όλες μου τις οικονομίες για να άγοράση τα έπιπλα που τους χρειαζόνταν.

Παντρεύθηκαν κι' όλα πήγαιναν καλώς στην άρχη. "Εκαναν ένα άγοράκι που το βάφτιζα εγώ και το δόνασα Κάμυλλο. Λίγο έπειτα από τη γέννησι του μικρού, ο Φίλιππος άρχισε να παραμελή το σπίτι του, να συχνάζει στις τσέβρες, να πίνει, και να στα-ταλά δεξιά κι' αριστερά τα χρήματα που κέρδιζε. Προσπάθησα με τις συμβουλές να τον φέρω στον ίσιο δρόμο... και κάποτε το κατώρθωνα για λίγο. "Αλλά αυτό δυστυχώς δε βάρταζε πολύ... και έπειτα οι συμβουλές κατέληξαν να τον κάνουν να θυμώνει... Μια μέρα, μάλιστα ελα το θράσος να μου κάνει, αναφορικώς με την γυναίκα του που ελα ή φρονιμώτερη και τιμώτερη γυναίκα, μια σκηνή ζηλοτυπίας... μου'χε τέτοια λόγια που ντρέπομαι και νύ το πώ... Τότε έκανα εκείνο που έπρεπε να κάνω· έπαψα να πηγαίνω να τους βλέπω.

"Επειδή όμως αισθανόμουνα μεγάλο ένδιαφέρον για την Κατερίνα και τον μικρόν, δεν έπαψα να τους παρακολουθώ από μακριά. Τό Σαββατόβραδο, όταν ήξερα πως ο Φίλιππος ελα φύγει με συναδέλφους τον για να πάη να πη τον μισθό του, περιφερόμουνα μέσα στη συνοικία, εύριχα το μικρό Κάμυλλο, τον ρωτούσα, κι' αν ελχαν πολύ φτώχεια στο σπίτι, δεν τον άφηνα να γυρίσει με τις τσέπες άδιανές.

"Όσο περνούσαν τα χρόνια, ο Φίλιππος χιροτέρευε, αλλά η Κατερίνα που την βοηθούσα, κατώρθωσε να μεγαλώση το παιδί της και τώρα ελα ένας νέος άμορφος έλκοσι χρόνων, καλώς σαν την μητέρα του.

Δεν ελα εργάτης, έχει μορφοθή, έμαθε να σχεδιάζει στο νυχτερινό σχολείο και τώρα ελα νοντά σ' ένα άρχιτέκτονα που κερδίζει άρκεστά.

"Α! ελα καλώς παιδί ο Κάμυλλος για την μητέρα του. "Από δυο χρόνια τώρα, όταν καμιά φορά συναντώ την Κατερίνα στο μπράτσο του παιδιού της που'νε στολισμένος σαν κύριος, την βλέπω πολύ άλλαγμένη, χαρούμενη, κι' αυτό μου ξεσταίνει την καρδιά. Χθές το βράδυ συνήντησα τον Κάμυλλο και έμαθα πως τον στέλνουν να κάνει την θητεία του στις έπαρχίες.

"Α!... πέρασα μια νύχτα πολύ άσχημη... Νά λείψη ο μικρός πέντε χρόνια μακριά από την μητέρα του; να την αφήσει χωρίς πόρους με μόνο προστάτη τον πατέρα του, τον μεθύστακα... ήταν φρικώδες... Σκεφθήτε, πάτερ μου, έλκοσι έτών προσπάθειες της δυστυχισμένης αυτής γυναίκας να πάνε χαμένες για μια στιγμή, από μια άνοησία της τύχης!

Τό πρωί ήμωνα γερασμένος κατά είκοσι χρόνια από την λύπη μου, μα τι να κάνω έπρεπε να πάω στην δουλειά μου.

Μόλις ανέβηκα την σκαλοισιά, αισθάνθηκα να με χτυπά κάποιος στην κλάτη. "Ήταν ο Φίλιππος!... Δεν εργαζότανε πιά παρά από ιδιοτροπία και ελχαν έλθει να δουλέψη εκείνη την ήμερα για να κερδίσει κάτι τι για να πάη να πη.

Ελχα να τον δω πολύ καιρό και με κόπο τον άνεγγύρισα. "Από το πιότη και την κραιπάλη είχε γίνει έρεπτο.

"— Ε! λοιπόν, του έλεα, το παιδί φεύγει για τις έπαρχίες.

"— Υστερα; μ' άπήντησε με μια φωνή βραχνή, μήπως και συ θα με ζαλήσης σαν την Κατερίνα; θα κάνει την θητεία του, όπως όλος ο κόσμος. Διάβολε! Ξέρω καλά τι τους διαβόλίζει και τους δυο, την Κατερίνα και τον Κάμυλλο... "Αν ήμωνα πεθαμένος, δεν θάφευγε... μα τόσο το χειρότερο γι' αυτούς! Είμαι άκόμα γερός και ο Κάμυλλος δεν ελα γιός χήρας!

— Γιός χήρας!... "Α! κύριε άββα, γιατί να πη την λέξι αυτήν; "Η κακή σκέψη μου'θε άμέσως στο μυαλό, και δεν μάφηνα.

όλο εκείνο το πρωί που δοχόνα πλάι μ' αυτόν τον δυστυχισμένο ταζόμωνα τι θα τραβούσε ή φτώχη Κατερίνα, όταν δεν έλα πιά το : αιδί της για να την προστατεύει και να την τρέφει και να μανε δλομόναχη μ' αυτόν τον έλεινο μεθύστακα... Ελχαν χτυπήσει οι ένδεκα και όλοι οι εργάται ελχαν κατεβή για να ελα. Ελχαμε μείνει τελευταίοι, ο Φίλιππος κι' εγώ.

Την ώρα που έτοιμαζότανε να κατεβή κι' εκείνος την σήλα, με κούταξε καλώς-καλά και μου'χε σαρκαστικά.

— Βλέπεις μω' βαστούν καλώς τα κότσα. "Ο Κάμυλλος δεν ύπάρχει έλπις να γίνη γρήγορα γιός χήρας!

Τό αίμα μου μου'θε στο κεφάλι, θόλωσαν τα μάτια μου... έπαξα με τα δυο μου χέρια τις άκρες της σκάλας, που καίβαινα, και με ένα δυνατό κούνημα τον έκανα να πέση στο νενό...

"Εμινε «στον τόπο» και το νόμισαν για τυχαίο, αλλά τώρα ο Κάμυλλος ελα γιός χήρας και δεν θα φύγη...

Νά, τι έκανα πάτερ μου και τι ήθελα να πώ σε σάς και στην καλώς θεό. Μετανοώ και ζητώ συγχώρησι... "Ο θάνατος αυτός έκαυ έτυχημένα τα δυο όντα που αγαπούσα περισσότερο κι' ελ την ζωή μου· ή χαρά που θα αισθανόμουνα, αν τους έβλεπα ελχαμένους θάταν τόσο μεγάλη που θα μ' έκανε να μη μετανοήσω πιά για το έγκλημά μου... Για να το άποφύγω αυτό, θα φύγη την Άμερικη. Για έξι έλεύωσι... να πάρτε πάτερ μου, το χρυσό σταυρουδάκι που η Κατερίνα μου άρνήθηκε, όταν μου όρωλόγησε τις αγαπούδες τον Φίλιππο. Τό φύλαξα πάντα, για ανάμνησι των μόνων εύτυχων ήμερών που ελα σ' ελχ μου την ζωή... Πάρτε το και πηλστε το... το χρήμα που θα πάρτε άς ελα για τους φτωχούς.

"Ο Ίάκωβος σηκώθηκε άραγε συγχωρημένος από τον πατή Φαμπέ;

"Εκείνο που ελα βέβαιο, ελα πως ο γέρο-καππας δεν πώλησε το χρυσό σταυρουδάκι. "Αφού έβαλε την άξια του εις χήμα στο κουτί της έκκλησίας, κρέμασε το κόσμημα σαν «καύμα» στον βωμό της Παρθένου, όπου πηγαίνει συχνά και προσήχεται για τον φτωχό χρίστη. Μετάφ. Διον. Ν. Καλτάκη

ΓΙΑ ΝΑ ΜΑΘΑΝΕΤΕ ΚΑΙ ΝΑ ΔΙΑΣΚΕΔΑΖΕΤΕ

Στην Κίνα, όταν συναντήσης άνθρωπον, και θέλῃς να τον χαιρετήσεις βγάζοντας το καπέλλο σου, σημαίνει ότι θέλεις να τον άποφύγης.

"Η άρχαιότερη έπιστολή του κόσμου βρίσκεται στο Βρετανικό Μουσείο. "Αν και έχει γραφεί πρό δεκατριών αιώνων εν τοις διατεταγμέναις θαυμάσιαι. Είνε γραμμένη με λατινικούς χαρακτήρας, και περιγράφει εν άλλοις την ζωήν της Αίγυπτου επί της βασιλείας του Ραμέσσης του Βου.

Κατά τελευταίαν στατιστικήν στην Άγγλιαν γράφονται 1.186.000.000 έπιστολαί το χρόνο. Μεταξύ της Μαγαδασκάρης και των Ίνδιων άπάρχουν 16.000 ήσσοι, 600 εκ των οποίων εινε άκατοίμητες.

Τό εξαγωγικόν έμπορίον της Γερμανίας έχει έλαττωθί κατά 40 0/0 από της έπαχης του πολέμου.

Είς την περιοχήν Ίνδολλα της Αφρικής δεν έχει βρεθί από δέκα έτών.

Τό οπανιώτερον γραμματισμόν του κόσμου εινε της Άγγλικής Γουίντας και κοστίζει 500 λίρες. "Εν αντίκρον αυτού κατεχε ο τώος βασιλεύς της Άγγλίας "Εδουάρδος Ζ'.

Είς τας "Ην. Πολιτείας ζούν άκόμη 200.000 Ίνδοί, εις δέ την Ν. Αμερικην περι τα δέκα εκατομμύρια.

"Η Γερμανία έπλήρωσε μέχρι τοῦδε εις άποζημιώσεις του πολέμου, εις χήμα και εις είδος περι τα 50 δισεκατομμύρια χρυσά μάρκα.

"Η νήσος "Ελιγολάνδη τείνει προς τον εξαφανισμόν της. "Εχει έλαττωθί κατά έννέα δέκατα κατά τας τελευταίας έκατονταετηρίδας.

Τό μεγαλύτερον βιβλίον εῖρσικεται εις τό Άγγλικόν μουσείον και έχει ύψος 175 εκατοστά.

"Ο έθνικός πλοῦτος της Γερμανίας άπελογίζεται εις 300 δισεκατομμύρια πρό του πολέμου. Σήμερον μόλις άπερβαίνει τό 10 μισ.

"Ο ύψηλότερος άνθρωπος που γνωρίζουμε εις τούς νεώτερους χρόνους έχει άνδστημα 2 μ. 78.

ΓΡΗΓΟΡΙΟΥ ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΥ

ΠΙΣΤΗ ΣΤΟΝ ΕΡΩΤΑ

ΑΘΗΝΑΪΚΟΝ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ

(Συνέχεια έκ του προηγούμενου)

"Η, άκόμα χειρότερο, — άν έπεφτε στην άγκαλιά του με κλάματα; άν τούλεγε πως αυτό ήταν άνώτερο άπ' τη θέλησή της, — όπως κιόλα θάταν, — πως δεν μπορούσε να ζήσει χωρίς αυτόν, κι' άν το έπρότεινε να φύγουν οι δυο τους άφίονιντας μάρμαρο τό Νίκο, όπως ελχαν φύγει τότε κι' εκείνοι άφίονιντας μάρμαρο την "Ελνη;

"Όχι, όχι... κάτι άλλο, λιγότερο επικίνδυνο από μια τέτοια σκηνή.

"Αλλά τι;

"Ο Τάκης δεν έβρισκα τίποτα.

Προσπαθούσε μόνο ναποφύγη τη γύφη του όσο μπορούσε. "Εξοκολούθησε να γιορτάζη τάχα με τους φίλους του έξω. Δεν έφραγε στο σπίτι ούτε μεσημέρι ούτε βράδυ. "Όλο στής Κάμας βρισκόταν, στο άπάνω. Και τίς ώρες που ήταν ύποχρεωμένος να ελα σπίτι του, — δεν ήθελε πιά καταλάβουν τίποτε, να ύποπτευθώ, — καθόταν κλεισμένος στην κάμαρα του ή έβγαυε στη σάλα μόνο όταν ήταν εκεί κι' άλλοι πολλοί. Τη Δώρα φοβόταν και να την κοιτάξη. Ποιός έξερι τι μομφή, τι ίκασία ή τι ελροντία θα διαβάζε μέσα στα φοβερά εκείνα μάτια τα φαυλοπράσινα, που δλοζαν χίλιες έκφράσεις στο λεπτό!.. Τη νύχτα γυρίσε άργά, πολύ άργά, όταν ελταν πιά βέβαιος πως θα κοιμόνταν όλοι. Τότε μόνο αισθανόταν κάποιια ήσυχία, κάποιια άσφάλεια και στο σπίτι του. Και κλειδωνόταν στην κάμαρά του, κι' έφευγε στο κρεβάτι του, για ν' άρνηνηση συνήθως με ανέψεις ως τα έσημερώματα.

"Άφριε έτσι τα πράγματα να τρέχουν. Και σιγά-σιγά άρχισε να ήσυχάζει και να έλπιζε πως ή παραφορά της Δώρας ήταν κάτι συγγμαίο, παροδικό, και πως έφτασε το έλαφρό εκείνο σπρώξιμό του για να την κάμη να συνέλθη...

"Αλλά θάβλεπε σε λίγο πόσο ήταν γελασμένος.

Τό πρωί εκείνο ελα κι ίποια έργασία, που δεν έπιδεχόταν άναβολή. Και για πρώτη φορά μετά την έκδήλωση της Δώρας που τον άνασάτωσε, άποφάσισε να μείνει στο σπίτι και να εργασθί.

Στην κάμαρά του, — μια άρκετά μεγάλη κάμαρα, — ελα και το κρεβάτι του, και το γραφείο του, και την έπιστημονική του βιβλιοθηκούλα.

"Ενα παραβαν έχώριζε τον κοιτώνα, να πούμε, από το μικρό σπουδαστήριο όπου δεχόταν καμιά φορά και τους πείο στεναδούς του φίλους. "Εκει μέσα λοιπόν ελα κλεισθεί και, αφού πήρε μονάχος του το πρωινό του πρόγευμα, άνοιξε τα χαρτιά του κι' έτοιμασθηκε ν' άρχιση την έργασία του.

"Ήταν άργά, περασμένες δέκα. Οι άλλοι στο σπίτι σηκώνονταν πολύ πείο νωρίς. Πρό πολλού ο Νίκος ελα φύγει για την Τράπεζα κι' ή Δώρα, — κατά τύχη τάνοισης ο Τάκης άπ' τη μητέρα του, — ντυνόταν για να παη στα έμπορικά.

"Όρατία! συλλογίσθηκε. Θά γυρίση μετά το μεσημέρι. "Ο Νίκος θά ναι έδώ. Τρώω μια στιγμή μαζί τους κι' εξοκολούθω. "Ός τις τρεις που θα φύγη γάμ ο Νίκος, θάχω τελειώσει. Και τότε βγαίνα μαζί του.

"Εργαζόταν ήσυχος. Είχε περάσει ως μια ώρα. Κι' άξαφνα κάποιος του χτύπησε.

"— Έμπρός! έκαμε άνυποπτος. "Η πόρτα άνοιξε κι' έλθε μπροστά του τη Δώρα με μια ρόμπα του σπιτιού!

"— Α! έκαμε, δεν πήγες στα έμπορικά!;

"Ο τόνος του θάδινχνε πολύ τρόμο, γιατί ή Δώρα γέλασε και έλε:

"— Μπα, σε καλώς σου!.. Δεν πήγα στα έμπορικά, έ, κι' ύστερα; Πηρακάλεσα τη μαμμή να πάη γιατί... βαριόμουν.

"— Α, πήγε ή μαμμή; έκαμε ο Τάκης με τον ίδιο σχεδόν τόνο.

"— Ναι, ναι, του άποκριθηκε; πήγε ή μαμμή. Με άλλους λόγους, ελα στο σπίτι μονάχη. Κι' άν έπιτρέψεις, ήρθα να καθήσω λίγο μαζί σου, γιατί δεν έχω συντροφιά και

... (Συνέχεια)

... (Συνέχεια)

... (Συνέχεια)

... (Συνέχεια)

... (Συνέχεια)

... (Συνέχεια)

... (Συνέχεια)

... (Συνέχεια)

... (Συνέχεια)

... (Συνέχεια)

... (Συνέχεια)

στενοχωριέμαι.

— Κοιμένη Δώρα... ευχαρίστας... αλλά... δεν πώς καλύτερα άπάνω, στην Κάμα... "Εγώ... με συγχωρείς... αλλά σήμερα έχω μια βιαστική έργασία... και...

Τόν έκοψαν τα γέλια της Δώρας.

"— Αλήθεια, Τάκη, του έλε γελώντας άκόμα, με φοβάσαι! με άποφύγεις!... "Ελα, και δεν έχεις καμιά βιαστική έργασία. Τι, ξετράσισε πάλι θά δώσης;... Κι' ή Κάμα λείπει... πήγε κι' αυτή με τη μαμμή στα έμπορικά... "Ελα, μην ελας κακός και... άνόητος! Τι φοβάσαι; "Αφριε με να καθήσω λιγάκι έδώ. Και πές μου τίποτα να περάση ή ώρα. "Αχ, νάξερεις πως στενοχωριέμαι!

Μιλώντας, ελα άφήσει λίγο-λίγο τα γέλια, ελα σοβαρευθί, κι' όταν έκάθισε σε μια πολυθρόνισα, δίπλα σ' εκείνη που καθόταν ο Τάκης, το προσεκό της ελα κι' αληθινή έκφραση στενοχωρίας, θλίψης, πόνου...

"— Αχ, νάξερεις πόσο ύποφέρω! έξακολούθησε, ελα άπελπισία... Νάξερα Τάκη, πως θάμουν τόσο δυστυχισμένη, δεν θα παντρευόμουν ποτέ... Μα τώρα ελα άργά... "Ε, ίσως ελα και το καλόν της "Ελνης. Πρέπει να το πληρώσω. "Οι κάνει κανείς στη ζωή του, δεν το πληρώνει; Αυτό ελα νόμος...

Σάπασε. "Ο Τάκης, σκυφτός στα χαρτιά του, δεν της έλαγε λέξη. Φοβόταν...

— Γιατί δε μου μίλεις; του ξανάπε σε λίγο. Πές μου, καμμένα, τίποτα να με παρηγορήσης... Κι' έργασία, αλήθεια, άν έχης, κάμη τη θυσία να την άφήσης. Αυτή τη στιγμή έχω ανάγκη... "Υποφέρω... Πορηγόρησέ με!..

— Νόστιμο κι' αυτό! έκαμε ο Τάκης. Πώς θέλεις να πέ παρηγορήσω, αφού δεν ξέρω τι έχεις; Και γιατί δεν το λές του άντρός σου; Αυτός θα σε παρηγορούσε καλύτερα.

— Κι' άν ή αίτια ελα αυτός; άποκριθηκε ζωηρά ή Δώρα.

— "Ο Νίκος! άπόρησε ο Τάκης· τάχως με το Νίκο; με το Νίκο που σε λατρεύει;

— Ναι, αλλά και με Ζηλεύει!... "Η ζήλια του, Τάκη μου, ελα πιά άνεπόφορη!... "Αν δεν ντρέπομουν τον κόσμο, θα τον άφρινα.

Γιατί σε βεβαίω, δεν συχνάινωμαι τίποτα περισσότερο στον κόσμο από το ζήλωση!.. "Αλλά να σου πώ και κάτι άλλο;... μην τρομάξης, Τάκη! μόνο λυπήσου με: δεν τον αγαπώ πιά!

— Τά Νίκο;!..

— Ναι, ναι, το Νίκο!.. Σε σένα μόνο το έμπιστευόμουν...

— Μα γιατί; γιατί!.. Τι σου έκαμε αυτός ο άνθρωπος; Τι κακό έλδεις στη χείρα του, στο σπίτι του. Τι σ' άπαγοήτευσε από τον καιρό που τον πήρες, που τον έλεψες μάλιστα, ξετρελλαμένη μαζί του σε τέτοιο βαθμό;...

— Μα σου έλεα... ελα ζήλωσης, ελα καχύποπτος, με ύποπτεύεται, με φυλάει, έχει την ιδέα, — φαντάσου! — πως ελχ' αγαπητικούς από έφτα χρόνων κακοτακται και νομίζει πως και τώρα... "Ουφ! επί τέλους δεν έβρω! "Ξέρει ποτέ κανείς γιατί παύει ν' αγαπώ έναν άνθρωπο; έξερι γιατί άρνήσει ν' αγαπώ έναν άλλον; Αδύα, Τάκη μου, ελα αδύατα, άναίτια, άνεξήγητα. Τι τα δες λοιπόν και τα γνέφεις; Δεν αγαπώ πιά άντρα μου, τελείωσε! Και πως θέλεις να μην ελμαι ή πείο δυστυχισμένη γυναίκα του κόσμου, άφοδίζω κατ' ανάγκην, και θα ζήσω για πάντα, μ' έναν άνθρωπο που δεν τον αγαπώ; Πές μου! έσύ τώρα πές μου!..

Μου φαίνεται πως έξερες άρκετά να με παρηγορήσης. "Αν άπαρχει παρηγορία σε τέτοια δυστυχία!

"Ε, Τάκη;... Πές μου!

— Έγινε πάλι σιγή. "Ο Τάκης, χωρίς να την κοιτάξη σλλογίζεταν. Και σε λίγο της έλε:

— Αυτό, τώρα, πρέπει να το μάθω ο άντρας σου.

— Ποιό; πως δεν τον αγαπώ πιά;

— (Ακολουθεί)

... (Συνέχεια)

... (Συνέχεια)

... (Συνέχεια)

... (Συνέχεια)

... (Συνέχεια)

... (Συνέχεια)

... (Συνέχεια)

... (Συνέχεια)

ΑΠΟ ΤΑ ΜΑΡΤΥΡΙΑ ΤΩΝ ΛΑΩΝ

Η ΛΕΟΠΑΡΔΑΛΙΣ ΤΟΥ ΑΛΗ ΠΑΣΣΑ

Τὸ αἰδερνέιο κλουβὶ μὲ τὸ θερίο. — Ὁ ἄπιστος σωματοφύλαξ καὶ ἡ φριχτὴ καταδίκη του. — Πῶς εἶδε τὸ θέσμιον ὁ χρονογράφος Κουτσαλέζης. — Πῶς ἐθανατώθη ἕνας Δελβινιώτης. — Τὸ κανόνι ὡς μέσον ἐκτελέσεως. — Εἰ δυο ἀρματολὶ Ψαρογιανναῖοι. — Ὅταν ἀπιστοῖν εἰ τουρκοπέδες. — Ἐλιδεβελήθη γιὰ τὸ πλὺ ἀγαπῆς.

Στὴν ἱστορία τῆς ἀνθρωπίνης θρησκείας, τὸνομα τοῦ Ἀλὴ Πασσά κατέχει μὴ ἀπὸ τῆς πρώτης θέσεως. Τὰ θλίβερά αὐτοῦ πρώτιστα φέρονται οἷς ἀναριθμητοὺς δολοφονίας, τὰ τρομερὰ μαρτύρια, τοὺς διωγμοὺς τοὺς ὁλοκλήτους, τὸν ἀνταρτικὸν πόλεμον τῆς Ἡπείρου — κατὰ προτίμωτον βέβαια τοὺς χριστιανούς — ὁ αἰμοχαρτέστερος τῶν τυράννων τοῦ παρελθόντος αἰῶνος. Μερικὰ ἀπὸ τὰ κακοεργήματα αὐτοῦ Ἀλὴ δὲν εἶνε ἰσως γνωστὰ τοῖς ἀναγνώστες μας καὶ ἀξίζουν τὸν κόπον νὰ διαβασθῶν.

Μέσα στὸ φρούριον τῶν Ἰωαννίνων, πλάγι στὸ σερῆνι του, ὁ Ἀλὴ Πασσὰ εἶχε μὴ λεοπαρδαλὶ μέσα σ' ἕνα εὐρύχωρον αἰδερνέιο κλουβὶ σπριζόμενον ἐπάνω σὲ τέσσαρες μικρὰς σόφες. Ὅταν ἐπρόκειτο νὰ θανατωθῇ κατὰδικος μὲ τὸ εἶδος αὐτοῦ τοῦ θανάτου, ὁ τύραννος διέταξε καὶ ἀφῆκεν τὸ θερίο νὰ μέρει γνηστικό. Ἐπειτα τὸ ἐφῆρναν, ἐτοίμ, μὲ τὸ κλουβὶ του, σὴν αὐτὴν τοῦ Σερῆνι καὶ ὁ Ἀλὴ ἐβγαίνει στὸ «χαγιάτιν» ν' ἀπολαύσῃ τὸ θέσμιον. Ὁ κατὰδικος ἐπρωχόμενος μέσα στὸ κλουβὶ γυρνᾷ καὶ οἱ στρατιῶτες ἐξέθιζαν τὸ θερίο μὲ μακριὰ κοντάρια, μέχρις ὅτου ἐξαγριώδῃ καὶ κατασπαράζῃ τὸν δυστυχισμένον ἀνθρώπον.

Μία μέρα λοιπὸν τοῦ Ἰανουαρίου 1819, ἔβλεπαν μέσα σὲ κλουβὶ ἕνα Ἀλβανό, Γκέκα, ὁ ὁποῖος εἶχε διαπράξῃ κλοπὴν ἀπὸ τὸ θησαυροφυλάκιον τοῦ Ἀλὴ καὶ εἶχε συλληφθῇ μέσα σὲ μὴ ὑπόνομον, κοντὶ στὸ νὰ τοῦ Ἀρχιμανδρείου. Τὴν ἡμέραν δὲς ἐκεῖνη συνέβη κατὰ παράδειγμα: Ἡ λεοπαρδαλὶς, μὲ ὅλες τὰς φωνὰς τῶν στρατιωτῶν, τὰ χροπύματα τῶν τετεκέων, τὰ κινήματα μὲ λόγχες, ἐσέτεκε ἀκίνητον μέσα στὸ κλουβὶ, μπροστὰ στὸν τρομαγμένον κατὰδικον, πού τὴν ἐκοίταζε μὲ μάτια δακρυομένου. Ὅσοι ἀπὸ πολλὰς μάταιας προσπαθείας, οἱ στρατιῶτες μὲ κοντάρια καὶ μὲ σπαθὶ ἐσπρωγνόντες τὸν κατὰδικον πρὸς τὸ θερίο, τὸ ὅποιον ἐσπρωγνόντες τὸν κατὰδικον περιώριζαν ν' ἀναποδογυρῇ μόνον τὸν ἀνθρώπον μ' ἕνα χροπύμα τοῦ ποδαρίου καὶ νὰ τὸν ματώσῃ. Ἐπειτα, ἔκανε ἕνα-δύο βόλτες γύρω του, τὸν ἐπάτησε δύο ἑξῆς φορὲς στὸ στήθος, χωρὶς ὅμως καὶ νὰ βυθίσῃ τὰ νύχια στὸ κορμί του.

Ἐξω φρενῶν ὁ Ἀλὴ, διέταξε νὰ ζέψουν δύο ἄλογα στὸ κλουβὶ καὶ νὰ σύρουν ἐτοίμ τὸν κατὰδικον μὲ τὸ θερίο μέσα ἀπὸ τοὺς κριωτέρους δρόμους τῆς πόλεως. Ἀλλὰ καὶ πάλι ματαίως. Ἡ λεοπαρδαλὶς ἔμεινε στὸ κλουβὶ τῆς κοιτάζοντες μὲ ἀπάθεια τὸν κόσμον γύρω της καὶ τὸν κατὰδικον ποὺ ἦταν λιποθυμισμένος στὰ πόδια της. Ἐνῶς Ἡπείριος, ὁ Κουτσαλέζης, γράφει τὴν ἀπομνημονεύματά του:

Ἐνθυνοῦμαι ὅτι εὐρισκόμενοι εἰς τὸ σχολεῖον τοῦ Παλῆα, ἐξήλθομεν εἰς τὸν δρόμον ἡμέραν ἐνῶς διὰ νὰ ἴδωμεν τὴν λεοπαρδαλὶν, τῆς ὁποίας τὴν διαβάριον ἀπὸ τὰς ὁδοῦς τῆς πόλεως, ἐκτενέστη τῇ φωνῇ, ἐκέρυττει ὁ κῆρυξ. Ὁ θάνατος τρομακτικὸν καὶ περίεργον! Ὁ κατὰδικος — σωματοφύλαξ τοῦ Ἀλὴ, κλέψας μέρος τοῦ θησαυροῦ του — ἦτο γυνὴς, ἡ δὲ ἀρματολὶς γυναικίτη ἐνωπιὸν του. Τὸς ὄντας τῆς δὲν εἶχε παντί-πασιν μεταχειρισθῇ. Πῶς τοῦτο; Μήπως ἐκαμάριε τὸ θῆμα, ὡς ἡ γὰρ τὸν ποικιλικόν;

Ὅταν τὸ τροχοφόρον κλουβὶ ἐγύρισε πάλι στὸ Σερῆνι, καὶ ὁ Ἀλὴ εἶδε ζωντανὸν τὸν κατὰδικον, διέταξε νὰ τὸν βγάλουν ἀπὸ κεῖ, καὶ τὸ ἔκαναν χωρὶς ἡ λεοπαρδαλὶς νὰ ἐρεθισθῇ πὺρ ἐβλεπε ἀπομακρυνόμενον τὸν ἀνθρώπον. Καὶ συμπληρώνει ὁ ἱστοριογράφος: «Ὁλιγώτερον γενναίως ὁ Ἀλὴ, τὸ ἐκτός τοῦ κλουβὸς ἀνθρώπου τούτου θύριον, διέταξε τοὺς δημοῦς του ν' ἀπαγχονίσουν τὸν ἐκ θαύματος οὐθὲν κατὰδικον.»

Στὰ σκοτεινὰ ἐκεῖνα χρόνια ζοῦσε στὰ Γιάννενα ἕνας ἐργασίας κατὰ τὴν ψυχὴ νέος, αἰσθηματίας καὶ πατριώτης, ὁ Γεώργιος Καραστέργιος. Μορφωμένος στὴν Σχολὴν τοῦ σοφοῦ «διδασκάλου» τοῦ Γένους, Παλῆα, ἔτρεφε ἔρωτα πρὸς τὰ γράμματα καὶ ἔγραφε ποιήματα πατριωτικά, τὰ ὁποῖα ἐκδιέβαλε κορυφὰς τοῖς δημογεγεῆς του. Προπάντων ἐξυμνοῦσε τὸν ἡρωικὸν θάνατον τοῦ Κασογιάννη καὶ τὰ κατορθώματα τῶν Σοφλίων. Τέλος ἔγραφε καὶ ἕνα «ἡρωικὸν ἔπος» μὲ τὸν τίτλον «Ὁ Κὺ κ λ ω ψ». Τὰ κακοεργήματα τοῦ Ἀλὴ Πασσὰ ἐστιγματίζοντο σὲ στίχους φλογερούς. Ποιὸς ἦταν ἐκεῖνος ποὺ ἐπρόδωσε τὸν πατριώτη ποιητὴ, δὲν εἶνε ποτὲ γνωστὸ. Ὁ Ἀλὴ τὸν καταδίκαιε σὲ θάνατον. Ὅταν τὸν ἀνήγγειλαν τὴν θανατικὴν καταδίκην, ὁ ἐπαύσιμος νέος ἔπεσε νεκρὸς ἀπὸ συγκοπή τῆς καρδίας. Ὁ δῆμος ἐπῆρε στὸν Ἀλὴ καὶ τοῦ εἶπε. Καὶ ὁ τύραννος ἐξαγριωμένος διέταξε:

— Ἀδιόφορον! Κι' εἶτο νὰ τὸν κρεμάσῃς, ὁρὲ! Στὸ πλατάνιν νὰ τὸν κρεμάσῃς!...

Ὁ Ἀλὴ Πασσὰς.

Οἱ δυστυχισμένοι Γιαννιώτες ἔβλεπαν τὸ πῶμα τοῦ Καραστέργιου νὰ κρέμεται δὺς μέρες ἀπὸ τὸ δέντρο. Ὁ τύραννος ἤθελε χροπύματα γιὰ νὰ ἐπιτρέψῃ τὸν ἐνταφιασμὸν του. Ὁ Ἀρχιμανδρίτης ἔκανε ἔρανον, ἔφερε στὸ Σερῆνι μὴ σφῆτα χροπύματα καὶ πῆρε τὸ πῶμα τοῦ ποιητοῦ.

Κατὰ τὸ ἔτος 1818 οἱ ἀρχηγοὶ κλεφτῶν ἀδελφοὶ Ψαρογιανναῖοι ἀπὸ τὸ Ραδοβίζι, Δημήτριος καὶ Νικόλας, ἔφερον ἀπὸ περσικὴν καταδίωξιν ποὺ τοὺς ἔκανε ὁ Ἀλὴ, ἐξοντώσαντες Τυχερότερος ὁ Δημήτριος σκοτώθηκε σὲ μάχη, ὁ Νικόλας δὲς πιάστηκε ζωντανός. Οἱ Ἀρβανίτες τὸν ἐφῆραν σὴν πορτοφύλιν στὰ Γιάννενα. Μόλις εἶδε τὸν ἑλθόντα ἀρματολὸν ὁ Ἀλὴ, ἐξείδεψε τὸ γένειον του καὶ εἶπε:

— Πωτά, ὁρὲ, εἰσαι παλληκάρη ἐπὶ! Δὲν ταίριζε νὰ σε σκοτώσω μὲ τὸ βόλι. Μὲ μύθονα θὰ πῶς! Καὶ διέταξε νὰ τὸν δέσουν στὸ στόμα ἑνὸς κανονιοῦ καὶ νὰ βάλουν φωτιά. Ὁ δυστυχισμένος ἀρματολὸς γένηκε χίλια κομμάτια κι' ὁ Ἀλὴς ἐχειροκροτοῦσε ἀπὸ τὴ χαρὰ του.

Τὴν ἰδίαν χρονίαν ἕνας ἄλλος χριστιανός, ἀπὸ τὸ Δέλβινο, καταδικάστηκε στὸ ἴδιον εἶδος τοῦ θανάτου. Τὸ μόνον ἐγκαλεῖται ἀνθρώπου ἦταν ὅτι πῆγε στὸ χωριὸν του χωρὶς νὰ πᾶρῃ τὴν ἀδείαν τοῦ Ἀλὴ. Γιὰ τὸ χροπύμα ἐκεῖνα κατεῖχε δὲν μποροῦσε νὰ βῇ ἀπὸ τὰ Γιάννενα χωρὶς καλοπληρωμένον διαβατήριον. Ὁ τύραννος, γιὰ νὰ κἀν σκληρότερον τὸ θάνατον τοῦ θύματος του, διέταξε νὰ δέσουν τὸν κατὰδικον σ' ἕνα παλόνι καὶ νὰ παραλίσσουν μπροστὰ του πολλὰς φορὲς οἱ πορροβόλοι καὶ τὸ κανόνι, μὲ τὸν ἀρχηγὸν τοῦ πορροβόλου Ἰμπραὴμ Μαντζούρ ἐπὶ κεφαλῆς. Σὲ κάθε παρῆλαι οἱ Μαντζούρ, ἔβαλε τὸ φυτόν τοῦ κανονιοῦ κάτω ἀπὸ τὴν μύτην τοῦ κατὰδικου.

Ὁ Ἀλὴς ἦταν ἐκεῖ παρὼν καὶ εἶχε ἀντὶ τῆς ἐξουσίας καὶ τῆς ἐξουσίας καὶ τὴν ἀδελφὴν τοῦ θύματος, (τὴν ὁποῖαν εἶχε ἀπὸ καιροὺς καὶ χαρῆς του), γιὰ νὰ ἴδῃ τὸ φριχτὸ τέλος τοῦ ἀδελφοῦ της! Ἀφ' οὗ τὸν τύραννον ἐγάρτασε ἀπὸ τὴν ἀγανία τοῦ κατὰδικου καὶ τῆς ἀδελφῆς του, εἶπε καὶ τὸν ἔδωκεν στὸ στόμα τοῦ κανονιοῦ. Ἐπειτα κατέβηκε ὁ ἴδιος καὶ ἔβαλε φωτιά στὸ φυτόν!

Παράδοξος ὅμως ἰδιοτροπία τῆς ἀνθρωπίνης φύσεως! Ὁ Ἀλὴς, ποὺ δὲν εἶχε οὐτε ἱερὸν οὐτε δαίμον, ποὺ ἐμύλωνε καὶ αὐτὸν τὸ σπινθηρικὸν κρεββάτι τοῦ ἀδελφοῦ του, οὐτε ποὺ ἐκλύστικε ὡς τὰ βαθεῖα τοῦ γράμματος σὲ ἀκατανόητα δόγματα, ἤθελε νὰ πᾶρῃ τὸ ρόλον προστάτου τῆς δημοσίας ἠθικῆς! Ἐννοοῦσε νὰ ἐφαρμόζῃ μὲ δὴλ τὴν ἀποστολήν αὐτὴν διδάσκει ἐκεῖνη τὸν ἱερὸν Μουσουλμανικὸν δίκαιον (Σιερὴ) ποὺ τιμωρεῖ τὸ σπινθηρικὸν ἀπιστία. Στὴν Τουρκίαν, τοῦλάχιστον ἐκεῖνα τὰ χρόνια, οἱ συλλαμβανόμενοι ἐπ' αὐτοφώρῃ σὲ τέτοια πράξι ἀν μὴν ἦσαν ἀγαθοὶ ἐτιμωροῦντο μὲ 80 ξυλῆς, ἀν δὲ ὁ ἕνας μόνον ἀπὸ τοὺς δὺς ἐρατοὶς ἦσαν παντερμένους, καταδικάζοντο σὴν θάνατον διὰ τὸν διὰ λιθοβολισμοῦ θάνατον. Ἡ δὲ παντερμένη γυνὴ καὶ, σὲ τέτοια περίστασι, ἐτιμωρεῖτο σκληρότερα. Ἐβλάντο μέσα στὸ πλατὺ τῆς σαρβέρη μὴ ζωντανὴ γὰρ καὶ ἐπειτα ἀρχίζαν νὰ τὴν ξυλίζουν. Ἡ γὰρ καταξέριζε τὴν γυναικάν, ἡ ὁποία πέθαινε κι' ἀπὸ τοὺς ραβδισμούς. Ἡ ποιητὴ αὐτὴ ἐξετελείτο δημοσίᾳ γιὰ παραδειγματισμό. Ἐνῶς Ἀγγλὸς περιηγητής, ὁ κ. Τζόνες, ὁ ὁποῖος ἔξπρε λίγον καιρὸν στὴν Ἡπείρον, γράφει τὴν ἀκόλουθον δραματικωτέραν σκηνὴν ποὺ συνέβη κατὰ τὴν ἐκείνην διαμονὴν του:

«Τὴν ἡμέραν ποὺ ἐπρόκειτο νὰ φύγῃ γιὰ τὴν πόρην Ἀλβανίας, λέγει, καὶ δέλπωρα νὰ ἀπολαύσῃ τὸν Ἀλὴ, ἔμαθα διὰ μὴν νῆα Ὁθωμανίδα, ὡραίατεν καταδικάστηκε νὰ πεθάνῃ διὰ λιθοβολισμοῦ. Ἐνῶ οἱ δύο φίλοι μου καὶ ἐγὼ ἐπληρώσαμεν τὸ Σερῆνι, ἀκούσαμε ἕναν ἀνθρώπον νὰ φωνάζῃ στὸ ὄριον μὲ φωνὰς μεγάλας καὶ τὴν Τουρκιστί: Ρωτῆσαμε τὸν διερχόμενον καὶ μάθαμε διὰ αὐτοῦ ἦσαν τελέλεις (δημοσίως κηρύσσας) καὶ διαλαλοῦσε διαταγὴν «ὅτι κάθε ἀληθινὸν ὁπαδὸν τῆς πίστεως τοῦ Μωάμεθ» νὰ πᾶρ καὶ νὰ γίῃ ἕνα λιθίον ἐναντίον τῆς δυστυχισμένης ἐκεῖνης κοπέλλας. Τὸ ἐγκαμνὰ τῆς ἦταν ἐπὶ ἐξῆς ἐρωτικὸς σχέσις μ' ἕνα Χριστιανόν, τὸν Ἰσαὺ Καραῖον, ἀρματολὸν τοῦ μηχανικοῦ στὴν ἑπικρασία τοῦ Ἀλὴ Πασσὰ γιὰ νὰ τοῦ χρίσῃ τὰ κότερα τῶν Ἰωαννίνων. Ἡ νῆα αὐτὴν ὅποιον δ' ἱερὸς Νόμος ἐπέβαλε τὴν φοβερὴν ἐκείνην ποιὴν λεγόμεναι Γκιουλοῦμ...
«Μετὰ τὴν ἐκδοσὴν τῆς ἀποφάσεως, οἱ στρατιῶτες ζευκαλοῦσαν τὸ πρόσωπόν της καὶ τὴν ἐβγάλλανε στὸ παζάρι γιὰ νὰ τὴν

ΚΙΝΕΖΙΚΑ ΤΡΑΓΟΥΔΙΑ

ΤΟ ΚΟΚΚΙΝΟ ΤΡΙΑΝΤΑΦΥΛΛΟ

Ἡ γυναῖκα ἐνὸς πολεμιστοῦ εἶνε καθισμένη κοντὰ στὸ παράθυρό της. Μὲ καρδιὰ βαρεῖα κεντᾷ ἕνα λευκὸ τριαντάφυλλον σ' ἕνα μεταξωτὸ μαξιλάρι. Ἐπρωπῆς τὸ δαχτυλὸν της! Τὸ αἷμα τρέχει πάνω σὲ ὅσον τριαντάφυλλον, τὸ ὁποῖο γίνεται σιγὰ-σιγὰ ὁλοκλήνιο! Βλέπει τὸ αἷμα κι' ἡ σκέψις της πετάει καὶ ἀντανατίνει τὸν ἀγαπημένον της ποὺ ἦταν στὸν πόλεμον, καὶ πού τὸ αἷμα του ἀλικοῦται ἰσως τὸ χιόνι.

Ἐφαρφα ἀκούει τὸν καλασμό ἐνὸς ἀλόγου... Ὁ ἀγαπημένος της γυρίζει ἐπὶ τέλους; Μὰ ὅχι... ὅχι... ἔλνε ὁ πατέρας μὴς γειτόνισσας ποὺ γυρίζει ἀπὸ μακρινὸν ταξίδι.

Καὶ ἡ γυναῖκα τοῦ πολεμιστοῦ σκύβει ξανά περισσότερον πάνω τὸ μαξιλάρι, καὶ κεντᾷ μὲ ἀσημένια κλωστή τὰ δάκρυά της ποὺ στάζουν γύρω ἀπὸ τὸ κόκκινον τριαντάφυλλον, ἀπαράλλαχτα μὲ διαμάντια θροστιάς...

ΠΟΛΕΜΟΣ

Πάντα τὴν ὁρῇ τοῦ φθινοπώρου οἱ ἐχθροὶ μας κατεβαίνουν ἀπ' τὰ βουνὰ τους γιὰ νὰ κατακλύσουν τὴν χώρα μας...

Ἡ πόρνη στὰ δῦλα ἀνέτηκε! Οἱ πολεμιστὰδες μας θὰ περάσουν σὲ λίγο τὰ Μεγάλα Τείχη καὶ δὲν θὰ σταματήσουν παρὰ στὴν ἐρημὸν τοῦ Κομῆ.

Ἐκεῖ κάτω δὲν θὰ ἴδωμεν παρὰ μόνον τὴν ἀδιάφορον σελήνην. Ἐκεῖ κάτω πῶς θ' ἀνατρεχίσουν τὴν ὥραν ποὺ ἡ δροσιὰ πῆζει στὰ σπαθιά καὶ στὶς ἀρματοσιές! Νέες γυναῖκες μὴν κλαῖτε! Γιὰ τὴν ἀρτισίαν τὰ κλάματα, θὰ πρῆπει νὰ κλάψετε πάρα πολλὰ καὶ πάρα πολλὰ, γιὰ τὴν πολλὰ παλληκάρια ἔπεσαν, γιὰ τὸν πολλὸν σκοτώθηκαν ἀπ' τοὺς ἀγαπημένους μας...

Σηκίτε τὰς καρδιὰς σας... Ὑπομονή... Τὰ παῖδιά μας θὰ ἐκδικήσουν τοὺς πατεράδας των...

ΧΙΝΟΠΩΡΙΑΤΙΚΟ ΡΟΔΟ

Στὰ βουνὰ, τὰ ξεραμένα φύλλα ἀρχίζουν νὰ στριφογυρνᾶνε. Ἐκεί μὲν ὡς τὴν κορυφὴν τοῦ πύργου αὐτοῦ... Ἀπὸ τὸ μέρος τῆς θάλασσας, θὰ κοιτάξουν καὶ τὰ κρητὰ σύννεφα ποὺ τὴν ἔσκιζεν ὁ ἄνεμος, καὶ τὸ χυνοπώρον θὰ μᾶς μελαγχολήσῃ.

Σὴν μερμήκῃ ἀναρίθμητα τὰ στίφη τῶν Ταρτάρων σιμώνουν στὰ σῖνορα τοῦ Κομῆ. Νὰ ποὺ ἐπιστρέφει ὁ πρέσβης τοῦ Χάν... Περνᾷ τὴν πύλιν τοῦ μέν.

Θὰ θανατώσῃ τάχα ὅλους αὐτοὺς ποὺ θὰ πάρῃ ὁ πόλεμος; Ὁ αὐτὸς πολεμιστὴς, γιὰ τὴν νὰ ποὺ ὀρέξῃ τὸ ὠραῖο αὐτὸ χινοπώριον ὁρᾷ;

Μ' ἀγαποῦσε; Καὶ ποὺ τὴν ἔβλεπε τώρα ποὺ φεύγει; Ὁ ὠραῖος πολεμιστὴς, ἀν γυρίσῃς θὰ κοιμηθῇς στὴν ἀγκαλίαν μου, ὅπως νύχτες θαλήσεις...

Ὁ δὲλος ὁ κόσμος. Τούτο εἶνε ἡ μεγαλειτέρα ἀτίμωσις γιὰ μὴ Ὁθωμανίδα... Ἐπειτα τὴν ὠδηγήσανε ἐξω ἀπὸ τὴν πόλιν, σὲ μὴ μικρὴν πεδιάδα, καὶ πίσω της ἀκολουθοῦσε ὁ Μουσουλμανικὸς ὄμιλος μὲ βροντοὺς καὶ μὲ κατὰρες... Πρὶν φτάσῃ στὸν ἀπαισιον τοποπὴν ἐγνώσαν ὡς τὴν μέσην οἱ μεγάλοι μαῖοι πλόκαμοι τῶν μαλλίων της χρυσήκανε γύρω σὲ λαίμυρ καὶ στοὺς μαργαριταρένους ὤμους της. Τὰ μεγάλα της μάτια ποὺ κοιτάζανε τοὺς ὀπλίστους της εἶχαν ἀπείρη θλίψη. Μὲ φωνὴν τρεμύμενην ἔπαισε ἔλεος: — Ἀμάν! Ἀμάν!... Θὰ μποροῦσε κανεὶς νὰ πιστέυσῃ ὅτι ἡ θεὰ της τὴν σιγῇ ἐκείνην θ' ἀφώπλιζε καὶ τὸν πολεμικὸν ἐκδικιστὴν της, ὅτι μαλάκωνε τὴν καρδίαν της. Ἀλλ' ὅχι! Ἀναγκάστηκε ἡ δυστυχισμένη νὰ κατεβῇ σ' ἕνα ἄλκο ἐπιτόκος σκαμμένο γιὰ νὰ γείνῃ ὁ τάφος της.

Καὶ ἀμέσως οἱ βάρβαροι Ὁθωμανοὶ ἤρσαν νὰ τὴν πετροβολήσῃ καὶ συγχρόνως νὰ φωνάζουν αἰσχυρότερες βροντοὺς καὶ κατὰρες... Ἐτοίμ ἔβρασαν ἰσθμὸς ἕνα τέταρτον τῆς ὥρας, γιὰ τὴν ἀλδορὰν πετρανεβροχὴ ἐπάνω της καὶ τὴν χροπύσανε πρὸ πάντων στοὺς ὤμους καὶ τὸ ὄρεγκον...

Ἐπὶ τέλους, ἕνας Ἀλβανὸς στρατιώτης, ἰσως περὶ φιλάνθρωπος ἀπὸ τοὺς ἄλλους, ἐπῆρε ἕνα μεγάλον κορμάνι, τῆς τῶν ὀρέων σὲ κεφάλι καὶ ἔδωκε τέλος σὲ βάσανόν της. Σὲ λίγο ἡ Γκιουλοῦμ σκαμνοῦσε μ' ἕνα σαρὸν πέτρης. Ὁ φανατικὸς ὄμιλος ἔφυγε ἡσυχῇ κι' εὐχαριστήμενος.

ΑΝΕΚΔΟΤΑ ΣΥΓΓΡΑΦΕΩΝ

Ὁ Κίπλιγκ καὶ ὁ κουρέας του

Ὁ διάσημος ἄγγλος συγγραφεὺς Ρυντὰρ Κίπλιγκ μῆκε κάποτε σ' ἕνα κουρείον γιὰ νὰ ξυρισθῇ. Ὁ καταστηματοῦχος ποὺ τὸν ἀνεγνώρισε τοῦ ἔκαμε ἕνα σαρὸν περιποιήσεις καὶ τοῦ ζήτησε στὸ τέλος, ἀντὶ πληρωμῆς ἕνα αὐτόγραφο.

— Ἐσέρετε, τοῦ εἶπε, ἡ ρεκλάμα εἶνε σήμερον τὸ πᾶν, θὰ κρεμάσω τὸ αὐτόγραφόν σας στὴν βιτρίνα μου.

— Εὐχαρίστως, εἶπε ὁ Κίπλιγκ. Καὶ γράψε τὸ ἑξῆς:

«Σὲ τοῦτο ἔδωκα τὸ κατὰστημά, δὲν θὰ πιστεῖται ποτέ, ἀν δὲν μοῦ τὸ βεβαίονα ὁ κουρέας ὅτι μὲ ξύρισαν μὲ ξυράφι.»

Ὁ καταστηματοῦχος πῆρε τὸ αὐτόγραφο καὶ τὸ διάβασε γεμάτος χαρὰ.

— Ἀλήθεια, εἶπε στὸν συγγραφέα, δὲν αἰσθανθήκατε τὸ ξυράφι μου;

Τὸ αἰσθάνθηκα καὶ τὸ παρααισθάνθηκα, μὰ ὅχι σὰν ξυράφι ἀλλὰ σὰ γυαλὶ ἀπάντησε ὁ Κίπλιγκ.

Τὸ ἀνάστημα τοῦ Μπαλζάν

Ὁ Μπαλζάν ἔκαμε κάποτε πολλοὺς ἐχθρούς ἐξ αἰτίας μᾶς διέκῃς του μὲ τὸν διευθυντὴν ἑνὸς περιοδικοῦ τῶν Παρισίων. Ἀπὸ παντοῦ τοῦ ῥίχτηκαν καὶ τὰ φύλλα ἦσαν γεμάτα ἀπὸ γελοιογραφίαι τοῦ ἰδιοτινοῦ του βίου.

Ὁ Μπαλζάν ἦταν χοντρός καὶ κοντός, πρᾶγμα τὸ ὁποῖον διευκόλυνε πολὺ τὸ ἔργον τῶν γελοιογράφων. Τότε ἕνας φίλος του τοῦ ἔδειξε μὴ κακοκατοῦρα ποὺ σατύριζε τὸ κοντὸν τὸν ἀνάστημα.

— Οἱ μεγάλοι ἄνδρες, ἀπάντησε ὁ Μπαλζάν, εἶνε σχεδὸν πάντοτε κοντοί. Τὸ κεφάλι πρῆπει νὰ εἶνε κοντὸ στὴν καρδίαν, γιὰ νὰ ἐργάζεται μαζὺ της.

Ἡ ἀφηρημάδα τοῦ Μπετόβεν

Ὁ Μπετόβεν ὅταν ἦταν στὴν Βιέννην ἔτρωγε πάντοτε στὸ ἴδιον ξενοδοχεῖο. Φυσικὰ τὰ γεματόνια εἴσαν πολὺ καλὰ ὅλες τῆς ἰδιοτροπίας του.

Ἐνὰ βράδυ μῆκε στὸ ἐστιατόριον καὶ ζήτησε τὸν κατάλογο. Ἐφαρμὸς τοῦ ἔρχεται μὴ ἀμνηστικός, ἀφῆκε τὸν κατάλογο καὶ ἀρχίζει νὰ συνθέτῃ μὲ τὸ μολύβι.

— Ὅσοι ἀπὸ πολλὴ ὥρα φωνάζει τὸ γεματόνι.

— Τὸ λογαριασμὸν, τοῦ λέει.

— Τὸ γεματόνι τὸν κῆρυξ μὲ ἐκπλήξι.

— Ποιὸ λογαριασμὸν; τὸν ρωτᾷ ἐφαρμιασμένο.

— Τὸ λογαριασμὸν τοῦ φαγητοῦ μου.

— Μὰ δὲν ἐφαγετε ὅτιον.

Ὁ Μπετόβεν, μὲς στὴν ἀφηρημάδα του, νόμιζε πῶς εἶχε φάει, τὴν ὥρα ποὺ συνέθετε.

Ἐνα ἐπιστόδιον τοῦ Λαμαρτίνου

Στὰ 1848, μὴ ἐπιτροπὴ γυναικῶν τοῦ λαοῦ ἐζήτησε νὰ δῇ τὸ Λαμαρτίνον, στὴν Νομαρλίαν. Ὅταν παρουσιάσθησαν στὸν πολιτικὸν καὶ ποιητὴν, μὴ ἀπ' αὐτῶν ἔλαβε τὸν λόγο:

— Πολίτες, εἶπε, πολλὰς γυναῖκες ἀποφάσισαν νὰ σοῦ στείλουν μὴ ἐπιτροπὴν γιὰ νὰ σοῦ ἐκφράσουν τὸν θαυμασμόν ποὺ τοὺς ἔχεις ἐμπνεύσει. Ἐμῖς πενήντα ἔδωκα, καὶ ἐν ὀνόματι ὅλων τῶν ἄλλων, ἔχουμε τὴν ἐντολήν νὰ σε φιλήσωμε.

Οἱ γυναῖκες αὐτὲς δὲν εἶσαν ὁμοῦς. Ἡ σκέψις ὅτι θὰ τὸν φιλοῦσαν ὅλες αὐτὲς οἱ μεγάρες, δὲν ἄρρεσε διόλου

ΑΛΗΘΙΝΕΣ ΙΣΤΟΡΙΕΣ

ΕΝΑΣ ΚΑΛΟΣ ΔΙΑΔΟΧΟΣ

Κάποτε στη Γαλλία βασιλεύει ένας μοχθηρός και βάνυσος βασιλιάς, ο Λουδοβίκος ο ενδέκατος. Διάδοχος ήταν ένα χαριτωμένο και καλόκαρδο παιδί, που το έλεγαν χαϊδευτικά Καρόλακι και έπεριμέναν όλοι ναρρή ή στιγμή που θα μπορούσε να τον πούνε Κάρολον δαδον.

Ο γέρος βασιλιάς δεισιδαιμών και άσθενής, ζούσε και τυραννίζοντας τον λαόν κάτω από τη σκιά των ψηλών και χονδρών τοίχων του πύργου του στο Πασίξ-Λετούρ...

Ο πύργος αυτός ήταν μια κατοικία φοβερή και μυστηριώδης: οι σκοτεινοί του διάδρομοι, οι απέραντες και γεμάτες στρατό αλλές του κ' οι κρεμαστές του γέφυρες, τούδιναν όψη άσποπλεως. Έκει μέσα μιλούσαν χαμηλοφώνως και στα διάφορα διαμερίσματα περπατούσαν με τις μύτες των παπουτσιών, σαν να βρισκόντουσαν σε κανένα νεκροταφείο. Κάτω, στὰς ύπονομους και στὰς υπόγειας, στενάγαν θάμνοι κατά εκατοντάδας οι φυλακισμένοι, άλλοι γιατί έξεφράσθησαν κατά του βασιλέως, άλλοι γιατί μιλήσαν υπέρ του λαού και άλλοι—οι περισσότεροι—γιατί τίποτα. Μεταξύ των τελευταίων βρισκόταν και ο Ζάκ Νταρμανιάκ, γιος του μακαρίτου δοννός Ντενιμούρ, που τον είχαν ορίσει στο βάθος της φρικωδούς εστίας (1).

Μέσα σ' αυτή την πένθιμη κατοικία περνούσε τα χρόνια της ζωής του ο διάδοχος Κάρολος που ήταν πιά έντεκα χρόνων. Φτωχό βασιλόπουλο! Το άκου άναζητούσε κάτι για να ξεκουριζή τα μάτια του από την φρίκη που τον περιτοίχιζε. Ένα μικρό δροσερό και πράσινο άλσος φαινόταν πειν πέρα από τον πύργο αλλά κ' εκεί έβλεπε κανείς στημένες κρεμάλες παρά δένδρα. Ο ποταμός Λείγηρ διέσχισε ζωηρός και όρμητικός τον κόμμο. Την νύχτα όμως οι διαταγές του βασιλέως έτάραζαν και γέμιζαν αίματα τα νερά του.

Ο μικρός Κάρολος είχε ακούσει πολλές φορές να διηγούνται παραδοξα και τρομερά πράγματα για τους κατοίκους των υπογείων φυλακών και άλλες τόσες φορές επέθυμισε να πάη να επισκεφθή στη φυλακή το νεαρό Νταρμανιάκ του οποίου η μικρά ηλικία και η ευγενής καταγωγή κινούσαν ιδιαίτερος την περιέργειά του και τον έκαναν να νοιώθι κάποια συμπάθεια για το νεαρό φυλακισμένο, αλλά ο φόβος που του προξενούσε ο πατέρας του τον συγκρατούσε. Μά εκείνη την ημέρα το απόφασις όριστική να κατεβή τη νύχτα στις φυλακές.

Μέσα στην ήσυχία της νυκτός, όταν έκοιμήθηκαν πιά όλοι, ακολουθούμενος από έναν έμπιστό του θαλαμηπόλο κατέβηκε σε μια από τις έσωτερικές υλές του πύργου. Ένας λόχος της φρουράς βρισκόταν εκεί.

— Τις εί; ακούστηκε μια φωνή τραχεία και δυνατή.
— Κάρολος διάδοχος.
— Απαγορεύεται! Επιστρέψατε!

Ο Κάρολος όμως αντί να υπακούση, έπλησίασε τον αξιωματικό της περιπόλου και του ψιθύρισε σ' αυτό: — Ο Βασιλεύς άσθενεί βαρέως.Θέλοντας μ'αυτάνά του έξηγήση πως σε λίγο θα γινόταν αυτός βασιλιάς.

— Εάν είναι έτσι, περάσατε Υψηλότητα! είπε τότε ο αξιωματικός παραγμένος. Περάσατε! κ' ο θεός ός σας προστατεύση γιατί αν άνακαλυφθήτε, θα χαθώ.

Ο Διάδοχος κ' ο ακόλουθός του υπό την οδηγίαν του δέσμοφύλακος μπήκαν σε μια ύψη και σκοτεινή κάμαρη. Κατόπι κατέβηκαν μια σκάλα με μεγάλη προφύλαξη μήπως παρακατήσουν και κάνουν όθρυβο.

Επί τέλους ένας άδριστος στην άρχή θόρυβος που όσο προχωρούσαν γινόταν πειν διακριτικός, ένας θόρυβος κλαυθμών και στεναγμών, τους άνήγγειλε το τέλος του ταξιδιού τους.

Ο Κάρολος, μπροστά στο θέαμα που έβλεπε τώρα, όπισθοχώρησε από φρίκη. Είδε ένα κλουβί σιδερένιο χωμένο στον τοίχο, χαμηλό και στενό όπου κάθε κίνησις για τον φυλακισμένο ήταν και ένας πόνος, όπου ο ύπνος ήταν ένας τρομερός έφινίτης. Μέσα στον κλωβό βρογγίσε ένα παιδί τόσο ίσχνό και τόσο χλωμό που ο

δεσμοφύλαξ που του πήγαινε το σταμνί με το νερό κ' οι καθήμενοι μαύροι ψωμί έλεγε: «Πρέπει να με άντικαταστήσουν με έναν νεκροθάφτη». Αυτό το κλουβί ήταν η φυλακή του μικρού Νταρμανιάκ.

Ο Διάδοχος προσπαθούσε να βρη γλυκόλογα για να μιλήσει φυλακισμένο με μονάχα δάκρυα εύρισκε. Ο Νταρμανιάκ κατά λάβαινε τη συμπόνιά του και του άπαντούσε με ένα χαμόγελο έγνωμοσύνης. Κατόπι άρχισαν να συνομιλούν μέν άπ' τα κίτριά.

...Από τότε ο Κάρολος τον έπισκεπτόταν κάθε νύχτα. Ένα βράδυ οι δυο φίλοι συνομιλούσαν όπως πάντα και έτσι λόγω σε λόγο ή συζήτηση στράφηκε στην μέλλονσαν βασιλείαν του Καρόλου και στις προθέσεις του.

Δέν μου λέτε, τί θα κάνετε όταν γίνετε βασιλεύς; είπε ο φυλακισμένος που σε μεγαλειότερος στα χρόνια και στα βάσανα είχε κάποιο έπιβάλλον στο νεαρό του φίλο.

— Όρμια ερώτησις! Θα κάνω πολέμους.
Ο Νταρμανιάκ χρομύγλασε με λύπη.
— Και για τον λαόν σας, Υψηλότητα! δέν θα κάνετε τίποτα γ' αυτόν;

— Ναί, αλήθεια! Πρώτη μου δουλειά θα είναι να στείλω στον διάβολο—αν τους θέλει—κ' αυτόν τον Όλιβιέ και τον Τρισταν. Γελούσαν κ' οι δυο με την καρδιά τους για τα τελευταία λόγια του διαδόχου, άλλ' η χαρά δέν έβλεπτο.

Εξαίφνης έπαισαν να γελούν κ' άλληλοκινώχτησαν περλίκοι γιατί τους φάνηκε πως άκουσαν νάντηξη, εκεί κοντά τους ένα σατανικό γέλιο.

Το απέδωσαν στην φαντασίαν τους και καθυσόχησαν.
— Έχε έλπίδα και θάρρος, έλες τέλος ο διάδοχος, δίνοντας το χέρι του να χαιρετήση τον κρατούμενο.

Ο δυστυχής κατάδικος άναυγώς κώχθηκε για να σφίξη το παρηγόρη χέρι του βασιλόπαιδος αλλά τα μάτια του, μουδιασμένα από την μακράν άκίνησιαν, δέν του έπεφταν. Έβγαλε μί νρανή πύση και ξανάπνευσε στο σκαμνί του.

— Αχ, θεέ μου! άναστήθι ο διάδοχος. Πότε λοιπόν θα γίνω βασιλεύς; και άναλήθη σε δάκρυα.
— Ποτέ! Οδύποι! άκούστηκε τότε μια φωνή από το βάθος του υπογείου.

Και ο Λουδοβίκος ο ΙΑ' παρασιόστηκε ακολουθούμενος από τους Όλιβιέ, Τρισταν και άλλους άνθρώπους του.
Ο Κάρολος έβλεπε τών φωνών γέροντα να προχωρή άν παρρησία προς αυτόν.

— Α! καλόκαρδε μικρό, τού είπε ο πατέρας του μοιραζόμενος και διακοπτόμενος από ένα δισταγό βήχα. Κάνεις κόρτε με το νατό βήχα. Κάνεις κόρτε με το στέμμα μου ενώ εγώ ζω και βασιλεύω! Α προνοητικέ υιέ, άναστήθι από τώρα την κηδεία μου! Αθλίς! Δώσε το έξος σου!

Ένας δυνατός παροξυσμός του βήχα του τον διέκοψε.
Ο Κάρολος δέν έφερε καμιά άντίστασι και παρέδωσε το έξος του σ' έναν τών παρευρισμένων αυλικών. Σ' ένα νεύμα του βασιλέως άπήχθη συρόμενος υπό των στρατιωτών. Ο Λουδοβίκος ο ΙΑ' προτού εγκαταλείψει τα ύπογεια έοριξε ένα βλέμμα πίσω στο κλουβί του θάματός του και πλησιάζοντας τον άφοσημένο του Τρισταν έψιθύρισε κάτι σ' αυτό του.

— Συμφωνώ, άπήντησε ο δήμιος. Το βράδι στις δώδεκα έρχουν να λειώσι όλα. Μείνατε ήσυχος. Ο Νταρμανιάκ δέν πείσθη.

Και η συνοδεία άπομακρύνθηκε...

Δυστυχισμένο Νταρμανιάκ! Όχι αυτή η γλυκιά άσπίς της έλπίδος που έγγύστησε μέχρι της εσπέρης; σου χάθηκε κ' αυτή ενώ να σου δείξη πιν βαθύν τώρα το σκοτάδι της;

— Νά είμαι μόνον 16 έτών, έσκέπτετο, να έχω έναν άδελφό σαν τον διάδοχο Κάρολον και όμως να είμαι καταδικασμένος σε λίγες ώρες να πεθάνω!

Σε κάθε άδριστο μικρόν χέλιο του μεγάλου ρολογιού του πύργου που του μετρούσε τις τελευταίες του ώρες, ένόμιζε πως έ

Σ. Μ. Κ' οι δυο ήταν δήμιοι.

*Έβλεπε στημένες κρεμάλες!

ΝΕΟΕΛΛΗΝΙΚΗ ΠΟΙΗΣΙΣ

ΛΟΥΪΖΑ

Στης ζωής το ταξίδι,
— τι ταξίδι γοργό! —
λίγες ώρες παίχνidi
σε λαχάρια εγώ...

Σε φωτόλουστη μύρια,
κάνα νύχτα δολή,
μεθυσμένος σου πήρα
πληρωμένο φίλι.

Τότε ήμουν στην πρώτη
του καμινού άπελπισία.
Φλογόμενη μου η νύχτη
και ζητούσε δροσί...

Μα σε μείναμε μόνον,
δ' Λουίζα μικρή,
την καρδιά μας ποιοι πόνοι
πλημμυρίσαν πικροί!

Γ' άλλη κλαίω, πληγωμένος,
και μεθώ να ξεχνώ.
Της αγάπης διαγυμένος
από γή κ' ούρανό.

Γ' άλλον κλαίς. Κι' αν το μάτι
σου δακρύζει φριχτά—
γκρεμός, δόλος, άπάτη
χάσκουν μπρός σου άνοιχτά.

Κι' οι δυο πόνοι ένωμένοι,
νοιώσαν τέτοια χαρά,
τη χαρά που μας δένει
μιά, μια αιώνια φορά.

Στης ζωής το ταξίδι,
— τι ταξίδι γοργό! —
λίγες ώρες παίχνidi
σ' είδα, σ' έχασα εγώ...

Ρήγας Γκέλφης

ΤΟ ΕΙΚΟΝΙΣΜΑ

Τόν πόνο σου ήσθες για να πής, στην εκκλησιά το δέλι,
τρεμπαίξες λιγύρι φως από τ' άχνό καντήλι.
Στο μαυρό το μαντήλι σου, στα καστανά μιλιά σου,
και στο μικρό που κράταγες φτωχή στην άγκυλιά σου!

Και καθώς έγραφε σιμά στην Παναγιά, μόν φάνη,
τάχα πως έβγαζε ή Κυρά το φωτερό στεφάνι.
Και το περνούσε όλόγουρο στη δόλια κεφαλή σου,
και στην εικόνα σ' έμπαζε και σε και το παιδί σου!

Και μέσα από της Έκκλησιās το λοκίφωτο, σε λίγο,
σαν όραμα και εικόνημα και όσκινα ξανόφωτο,
Καίτσα πότε κατά σε και πότε την Παρθένα,
ως διον π.ά κ' ή Δέσποινα και σύ: γιγάτε εία

ΚΑΛΑΜΙΑ

Ό Καλαμιά! Μετάνοιωσα που σούκοινα για μέρα,
το λιγερό σου κλώνο.
Τάχα πως θα μπορού να είπω, σε μια γλυκειά φλογέρα,
το γέλιο και τον πόνο.

Δέν είδα κόρη να γελά, με τη δικιά σου γλύνκα
στης χαραιοίλας τη θροσί.
Και σαν σε—Μάνα τό γιό να κλαίη— ποίε δε βρήκα
σε σε χτυπάει η κατεβασιά.

Μά κάτι ακόμα θα σού είπω στα κλώνια που σού λείπει,
να κλαίη στην μπόρα σιγάλά.
Γιά ρώτα τη φλογέρα μου, πως έμαθε στη λύπη,
θρηνηώντας να σιγογελά!

Ν. Πετμεζές

Χάριζε αυτά τα λόγια: «Ο θάνατος σε περιμένει, ετοιμίσου!...»
Σαφινά ή μεγάλη σκάλα που οδηγούσε στα ύπογεια άντήχισε από βήματα. Η σιδερένια πόρτα άκούστηκε ν' άνοίγει βαρείά και μέσ' στην παραξάλη του ένόμιος πως είδε να σχηματίζεται στον τοίχο ή σκιά της γιγαντιαίας σιλουέττας του δημίου Τρισταν. Ο Νταρμανιάκ σταύρωσε τα χέρια του κ' έκλεισε τα μάτια του περιμένοντας τον θάνατον. Δέν περιμενε ποτέ:

— Ζάκ Νταρμανιάκ δούξ Ντενιμούρ! άκούει να λέει κάποια γλυκιά και γνώριμη φωνή. Είσαι έλεύθερος!

Ο φυλακισμένος έσκιρτησε άκούγοντας αυτά τα λόγια, έβριξε ένα άφρημένο βλέμμα τριγύρω του κ' ένόμιος πως βλέπει όνειρο. Ο Κάρολος ήταν έμπρός του άλλ' όχι συννετισμένος, άτολμος, προφυλακτικός, κατηφής όπως άλλες φορές αλλά ήσυχος, άτάραχος. Μιλούσε και περιπατούσε σαν αυθεντία. Πως είχαν αλλάξει τα πράγματα σε τόσο λίγο διάστημα! Είχαν περιστοιχισμένος από από κοινές κυρίες της τιμής και ευγενείς ίπποκας, από ακολουθούς, ύπασιςτας, θαλαμηπόλους, από τους όποιους άλλοι σάλευαν άνημένους πυρσούς και άλλοι πετούσαν τα καπέλλα τους στον αέρα.

— Ζήτω ο νέος Βασιλεύς μας, φώναζαν όλοι.

— Μάλιστα, άπεκρίθη ο Κάρολος ο όγδοος, ο Θεός με έκανε πρό μιας όρας όφφάνον και βασιλέα. Δούξ Ντενιμούρ, συγχώρεσε τον πατέρα μου.

Και σπερφόμενος στην ακολουθία του, είπε:

— Να χλαστή άμέσως αυτό το κλουβί και να πεταχτούν τα κομμάτια του στο Λείγηρα. Δέν θέλω να μείνη κανένα ίχνος, ούτε καμιά άνάμνησις άπ' αυτό...

Μετάφρ. John William Chasseaud

ΣΙΔΟΥΕΤΤΕΣ ΑΠΟ ΤΑ ΣΑΛΟΝΙΑ

Ε. Ν.

Έκλεκτή μεταξύ των εκλεκτών. Μιά άνατροφή έξαιρετική και μόρφωσις που διακρίνεται ή επίδρασις φημισμένου ευρωπαϊκού σχολείου τός σπουδές του οποίου συνεπλήρωσε με παρακολούθησιν των «κούρ» της Σορβώνης. Μ' όλα ταύτα στην όμιλία της άφελεστάτη στάς συζητήσεις της διακρίνεται ή σπινθηρίζουσα έξυνάδα της χωρίς την ελαχίστην άπαίτησιν έπιδείξεως πνεύματος και πολυμαθείας, χορεύει θαυμάσια χωρίς εις την διδασκαλίαν Γερμανού διδασκάλου. Αί εμφανίσεις της τρισταυρωμένης άνωτέρω δεσποινίδος περιβάλλονται από λίαν θαυμαστικούς κρίσεις, αί τουαλέττας της φημισμένα δημιουργήματα παριζιάνικων οίκων. Η φυσιογνωμία της έκφραστική προσελκύει το ενδιαφέρον, συνδυάζει προνόμιον όμνηθέν υπό του Μυσσε, της «μελαγχολικής με μπλε μάτια».

Η Μονταίν

ΚΟΣΜΙΚΗ ΚΙΝΗΣΙΣ

— Η ποσειδοόσα έβρομός είχε τρεις χορευτικές δεξιότητες χάρις εις τόν Ίάπωνά παίγνησα Φουζίμ και τους Ίάπωνας άξωνιατικούς του ναυτικού. Πρώτη εις το Σάσιλ, δεύτερη εις την Ίαπωνικήν Προεβείαν και ή τρίτη επί των Ίαπωνικών πλοίων.

— Έξαιρετικός ήτο ο δοθείς χορός εις την Ίαπωνικήν Προεβείαν επί τη εύκαιρία του νατάπλου του Ίαπωνικού στόλου. Αί εύχρηστοι αίσθησις της Προεβείας με τον πλούσιον διάκοσμον των παραστάσεων θέαμα μαγευτικών. Όλοι οι παρευρεθέντες Ίάπωνες και Έλληνες άξωνιατικοί του ναυτικού με της γουσοποιήλτες στολές των, αί παρευρεθείσαι κυρίες γοί δεσποινίδες με τουαλέττες όριστοφυματικές άποτελούσαν όνειροδεν σύνολον.

— Παρατηρήθη ζωηρότης έξαιρετική, χορός με άνεάντλητον άντοαίν παρατάθη μέχρι κορινθίων όρών. Τη κυλιέσθον τέλειον, τόν σουπé λίαν λεπτεπίλεπτον συνοδευόμενον από σφιδονον κωπαντήν.

— Επί της δεξιόσσης ήσαν ο Έπιτετραμμένος της Ίαπωνίας Κοιροόσο κ' ο κ. κ' η κ. Αζάντε του πρώτου γουαματέρος, μία χαριτωμένη Ίαπωνέζικη κυρία με τουαλέττα ούξ περλέ.

— Παραυρεθήσαν ο προθυπουρικός κ. Κοινδύλης, δόκιμος διπλωματικός σάις, κ. και κ. Α. Μιχαλακοπούλου, κ. και κ. Γ. Καφαντάρη, κ. και κ. Ίακ. Νενοπεάντη, κ. και κ. Ν. Μακιά τουαλέττα κομψή νάκω κ. και κ. Δ. Φραντζή, τουαλέττα παγιέτ κ. και κ. Λεοντοπούλου τουαλέττα σικαυέν, Δίδες Εγκλίδη, κ. και κ. Δ. Σκουζέ, κ. Ψύλλα τουαλέττα κομψή τάντ, κ. και κ. Γ. Πανώ κ. και κ. Άλεξανδρή τουαλέττα από δαντέλλα γυρό τζίν, κ. και κ. Π. Άποστολίδη με λανών τουαλέττα κ. και κ. Α. Περατζόγλου, δις Αργυροπούλου, δις Συγγρού.

— Όραϊες εμφανίσεις κ. Ζαλοκώτα τουαλέττα λευκή παγιέττες, κ. Τζίμιν—όποροέξων Άμερικ—με μαύρη δαντέλλα, κ. Μ. Μεταξά τωρζέτ ούξ, δις Ε. Μ. Μαγνά τουαλέττα φαντασία. Και οι κ. κ. Κ. Άρνουόπουλος, Νεαυή, Απορέσση, Σάλλω, Πάσπατης, Καβκορόσης, Ν. Άλεξανδρή, Άντωνόπουλος, Μαλαμίδης, Τζίμιν κ. ά.

— Τό παρελθόν Σάββατον χορευτική όπογευματική δεξίωσις στο Ίαπωνικόν πλοίο «Τζόμο». Η ναυαρχία ήτο θαυμάσια διακοσμημένη με άνθη, λίσσες πολύχρωμες, λιάσσια φανεράνια, σημαίες. Οι ναύται των πολεμικών πλοίων έστέλεσαν ένδιαφέροντα γυναικίαια έμφανίσεις, πόλεις, τέλος έχόρευσαν και έθινικούς τόν χορούς.

— Ματό ήσως ζωηρότατος χορός μέχρι έβρομής κ. κ. όποκα κ' κεκλημένοι άπεγώγησαν άσπύ ή μπάντα ένέχουσα τους έθινικούς ήμους Έλλάδος και Ίαπωνίας.

— Τότε κεκλημένους έδέχοντο ο Πρίγκηψ Φουζίμ και ο ναύαρχος τού στόλου Ίαπωνικού.

— Καλημέρα ήσαν το διπλωματικόν σάις έν άπαρτία και ο κ. και κ. Π. Άποστολίδη, κ. και κ. Δ. Κοινοποριώτη, κ. και κ. και δις Ν. Μαγνά, κ. και κ. Δ. Φραντζή, δις Άνδριτσάν, κ. και κ. Λεοντοπούλου, κ. και κ. Μ. Μαλά, κ. και δις Νάνταρ, δις Παπαδοπούλου, κ. και κ. Πανώ, δις Συγγρού, δις Γουακόν, και κ' κ. κ. Δεμάτσης, Στεφάνου, Μπαλτατζής, Δ. Φωκός, Μανουσοπούλος, Άντωνόπουλος, Βάτης, Μολας, Φιλαδελφείας.

— Την ποσειδοόσαν Πέμπτην χορευτική δεξίωσις παρό τη κ. και τη κ. Άπρόνη.

— Τη Τροχάντερ την παρήλθσαν Παρασκευήν ένάκρας καγάριστον. Κόσμος πολς και εκλεκτός. Νεμπυρεθήσαν και τα πρώτα γυνίκα παλά και θαυμάζεται ιδιαίτερος ένα πολύτιμον πινέ κ' οι έντελως νέα κοίη που αψημάττει ή πλάτη είδος κόπυαυλου, τ' όποστ με έξοιστική κομψότητα μία όστι όφειλεται εις Πωσίον ή δις Μ. Μ.

— Βραδυή όπου την παρελθούσαν Τετάρτην παρό τη κ. και τη κ. Άποστολίδη ή οικιδόστικα έστρεψ λίαν κομψή τουαλέττα βελούδινη ούξάτο. Μεταξύ των κεκλημένων κ. και δις Σακινβή τουαλέττα κομψοτάτη από κρέπ σμέν και βελούδο δαιτυμένη, κ. και κ. Λόντου τουαλέττα μπλε κ. και δις Παπαδοπούλου τωρζέτ μαβ-ράξ, κ. και κ. Πετιόδη μουσελίνα και σατέν-ορξέ.

Η Μονταίν

ΟΙ «ΣΚΙΕΣ» ΤΟΥ ΠΟΡΦΥΡΑ

Υπό του Έκδοτικού Οίκου Ζηκάκη έξεδόθη εις δεύτεραν έκδοσιν ή ποιητική συλλογή του εκλεκτού ποιητού και συγγραφέου μας κ. Λάμπρου Πορφύρα «Οι Σκιές».

ΟΙ ΜΕΓΑΛΟΙ ΚΑΛΛΙΤΕΧΝΑΙ

Ο ΠΙΑΝΙΣΤΑΣ ΠΑΝΤΕΡΕΒΣΚΙ΄

Τὰ κέρδη του. Ἡ μουσική του ἰδιοφυΐα. Τὰ παιδικὰ του χρόνια. Ὁ ἔρωτας καὶ ὁ γάμος του. Οἱ ἰδιοτροπίες του. Ἡ ἀμερικανὶς ποὺ θέλει νὰ τὸν ἀκούσῃ. Ὁ Παντερέβσκι πρῶτο-πυργὸς τῆς Πολωνίας κ. λ. π. κ. λ. π.

Τὰ κέρδη τοῦ παγκοσμίου φήμης πιανίστα Ἰγνατίου Ἰάν Παντερέβσκι εἶναι μὴ λίγα τὴν ὥρην, ἀν κρίνῃ κανεὶς ἀπ' τὴν περιουσία ποὺ ἀπέκτησε κατὰ τὸ διάστημα τῆς καλλιτεχνικῆς του καριέρας. Τὸ πᾶν αὐτὸ δὲν πρέπει νὰ ξεφανίσῃ κανένα, ἀφοῦ γιὰ ἕνα ρεσιτάλ διαρκείας εἰκοσι μόνον λεπτῶν πληρώθηκε 500 λίρες.

Καὶ τὸ ρεσιτάλ ποῦχε δώσει μέχρι σήμερον εἰς ἀναρίθμητα. Σὲ ἡλικία τριῶν ἐτῶν ἤξερε νὰ παῖξῃ πιάνο. Τὸ 1872, ἦταν τότε 12 ἐτῶν, πῆγε στὴ Βαρσοβία ποὺ ἔμαθε ἀρμονία. Ἐν τῷ μεταξύ εἶχε τὸσον τελειοποιήσῃ τὸ πιάνο, ὥστε δὲν τοῦβγαίνει σ' αὐτὸ κανεὶς ἄλλος πιανίστας στὸν κόσμον.

Ἦταν 16 ἐτῶν ὅταν ἐπισκέφτηκε τὴν Ρωσσία, τὴ Σιβηρία καὶ τὴν Ρουμανίαν παίζοντας συνθέσεις δικῆς του καθὼς καὶ ἔργα μεγάλων συνθετῶν. Ὅταν γύρισε ἀπὸ τὸ πρῶτο του τουρνέ, φαίνεται πὸς δὲν ἔμεινε καὶ πολὺ εὐχарιστημένος ἀπ' τὸν ἐαυτὸν του. Γιὰ τὸν λόγον αὐτὸν εἰσῆλθε στὸ Κονσερβατοριὸν τῆς Βαρσοβίας γιὰ δύο χρόνια ὡς μαθητῆς, κ' ὅταν ἀπεφοίτησε γίνθηκε ἀμέσως καθηγητῆς στὸ ἴδιο μουσικὸ ἴδρυμα.

Ἡ ζωὴ στὴν ἀρχὴ τοῦ φάνηκε γεμάτη ἀπὸ πολλὰς δυσκολίες. Καὶ τὸ σπουδαιότερον πράγμα ποὺ τὸν στενοχωροῦσε ἦταν, ἡ ἀπνία του. Πολλὰς φορὲς ἐπὶ δολιχῆς ἐβδoμάδης δὲ μπορούσε νὰ κλείσῃ μάτι. Οἱ ἀπνίες αὐτὲς τοῦ προκαλοῦσαν νευρικές διαταραχάς. Ὁ ἔρωτας ὅμως τοῦ ἔφερε κάποιον ἀντιπερισποσμό. Σὲ ἡλικία 19 ἐτῶν ἀγάπησε μὴ ὥραία νέα δὴ χρόνια μικροτερῆ του μὲ τὴν ὁποίαν γινώσκει σ' ἕνα κινεζό του. Ἡ νέα αὐτὴ ἀνταποκρίθηκε στὸν ἐρωτὰ του, κ' ἔπειτα ἀπὸ ἕνα μῆνα παντρεύοντοσαν.

Ἡ ζωὴ ὅμως τοῦ ἔφερε κάποιον ἀντιπερισποσμό. Σὲ ἡλικία 19 ἐτῶν ἀγάπησε μὴ ὥραία νέα δὴ χρόνια μικροτερῆ του μὲ τὴν ὁποίαν γινώσκει σ' ἕνα κινεζό του. Ἡ νέα αὐτὴ ἀνταποκρίθηκε στὸν ἐρωτὰ του, κ' ἔπειτα ἀπὸ ἕνα μῆνα παντρεύοντοσαν.

Ἡ ἐμφάνισή του στὸ Παρίσι, γίνθηκε τὸ 1888, ἕνα χρόνο μετὰ τὴν ἐμφάνισή του στὴ Βιέννη. Ἡ αἰθουσα ἦταν γεμάτη, καὶ σ' αὐτὴν παρευρίσκοντο καὶ οἱ δύο περίφημοι μαέστροι, ὁ κ. Λαμαρὶ καὶ ὁ κ. Κολὼν ὁ ἰδρυτὴς τῆς ὁμονύμου Παρισινῆς αἰθούσης συναυλιῶν. Μόλις τὸν ἀκούσαν στὸ πιάνο, τοῦ προτεῖναν στὸ διάλειμμα νὰ παῖξῃ μαζί μὲ τὴν ὀρχήστρα των. Ἡ ἐπιτυχία του ἦταν καταπληκτικὴ.

Ἀπὸ τότε ἡ μόνιμη κατοικία τοῦ Παντερέβσκι ἔγινε μὴ ἀπαυλὶς στὴ Κόσνα, τοῖς γινώσκουσιν ἀπὸ 200 κυπαρίσσια. Ἀρχὶς νὰ λαβαίνει ἀποφασισμένους νὰ ἴσῃ στὴ μοναξιά. Διηγούνται μάλιστα ὅτι μὴ ἀμερικανίδα ἔκρινε ἐπὶ τῆς ἀπὸ τὴν Νέα Ὑόρκη ἀποφασισμένη μὲ κάθε τρόπο ν' ἀκούσῃ τὸν Παντερέβσκι στὸ πιάνο. Ὅταν ἐφθασε στὴ πόλιν πρὸς τὸν Παντερέβσκι, τοῦ ἔδειξε ἅπ' τὸ ἐνοδοχεῖο τῆς ἑνὸς γράμματος μὲ τὸ ὅποιο τὸν παρακαλοῦσε νὰ τὴν δεχθῇ σ' ἡ ἐπαυλὶ τὸν, ἀφοῦ ἔκανε ἕνα τόσο μακρινὸ ταξίδι μόνον καὶ μόνο γιὰ νὰ τὸν ἀκούσῃ νὰ παῖξῃ πιάνο καὶ τοῦ ὑποσχέθη ὅτι γιὰ κάθε λεπτὸ ποὺ θὰ περνοῦσε θὰ τὸν ἀποζημιώσῃ μὲ μισθὸν ἑνὸς ἑταίρου.

Ὁ Παντερέβσκι μὲ χαρακτηριστικὴ γενναϊότητα πῆγε στὸ ξενοδοχεῖο καὶ μετὰ τὴν ἰδιότροπη αὐτὴ ἀμερικανικὴ καὶ τῆς ἑκατομίας διάφορα κομμάτια στὸ πιάνο. Περιττὸν τώρα νὰ προσθέσωμε ὅτι ἀρνήθηκε νὰ πληρωθῇ.

Παρ' ὅλη τὴν δόξα ὁ Παντερέβσκι δὲν ἔπαυσε νὰ μελετᾷ, κ' ὅταν ἐπρόκειτο νὰ δώσῃ κανένα κινεζό του, ἔκανε προηγουμένως ἐπὶ δολιχῆς ἡμέρας, δοκιμὴ στὸ πιάνο χωρὶς νὰ φῇ οὐτε νὰ κοιμηθῇ. Καπνίζει πολὺ καὶ τοῦ ἀρέσει τὸ μπυλιάρδο, τὸ ὅποιο τοῦ εἶναι ἡ μόνη προφύλαξι καὶ ἐξουσιαστικὴ διασκέδασις. Ὅλα σχεδὸν τὰ πολιτισμένα κράη τὸν ἔχουν τιμῇσει μὲ τὰ μεγαλειότερα παράσημά τους.

Μετὰ τὸ τέλος τοῦ Εὐρωπαϊκοῦ πολέμου, ὅταν ἡ Πολωνία ἔλευθερώθηκε ἀπὸ τὸν ξενικὸ ζυγὸ, οἱ συμπατριῶται του ἐκτιμῶντας ὅτι μόνον τὸν μεγάλο πιανίστα, ἀλλὰ καὶ τὸν μεγάλον ἄνθρωπον τὸν ἔκριναν Πρωθυπουργό. Σήμερα ὁ Παντερέβσκι μένει στὸ Λονδίον.

Ο Παντερέβσκι

ΤΑ ΦΙΛΑΡΕΤΙΚΑ, ΚΟΨΗΝΙΑ ΚΑΙ ΠΟΛΙΤΙΚΑ

ΑΠΟΜΝΗΜΟΝΕΥΜΑΤΑ ΤΟΥ ΠΟΛΥΒΙΟΥ ΑΗΜΕΤΡΑΚΟΠΟΥΛΟΥ

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγουμένου)

Ὁ ἀδελφός μου ἐνεργῶς με δὲλες τοὺς δυνάμεις ν' ἀπολαύσω διὰ χάριτος. Ὁ Ἰωάννης Παπαδιαμαντόπουλος, γενναῖος ὑπασιπότης τοῦ Βασιλέως Γεωργίου, εἶχε ἀναλάβει προθύμως τὴν ἐνέργειαν τῆς ἀποφυλάκισός μου. Καὶ τέλος τὴν 4 Ἰουλίου 1914, ἀπηλλασσόμεν τοῦ ὑπολοίπου τῆς ποινῆς μου καὶ ἔβγαλα πάλιν εἰς τὸν κόσμον μὲ μίαν ἀόριστον ἐλπίδα περὶ ἐπιτυχίας εἰς τὸ βασιλικὸν στάδιον, ἀλλὰ μὲ μίαν πικρίαν παραπάνω, ὅτι ἡ τρομὴ ἐκείνη περιπέτεια μου τῶν 2 1/2 ἐτῶν, εἶχαν ἐν τῷ μεταξύ φονεῖ κυρίως τὸν πατέρα μου...

Σοὺ εἶχα γράψῃ παρακάτω ὅτι ὁ πατέρας μου, πρὸ τῆς κατ' ἐξῶς μου εἰς τὸν στρατὸν, εἶχαν ἀναχωρήσῃ εἰς Κυπαρισσίαν μὲ τὴν μητέρα μου καὶ ἐξοὺς πλέον μόνον με τὴν συνταξίν του, καὶ μετὰ τὴν ἐλπίδα ὅτι ἡ εἰσοδός μου εἰς τὸ Σχολεῖον τῶν ὑπαξιπότην μου ἐξοφάλλετο ἕνα μέλλον. Ἐνθυμούμαι μάλιστα ὅτι τὸ λοκατὶ ποὺ εἶχε τελειώσει ἡ σπουδὴ μου καὶ ἐπερίμενα τὸ διάστημα τοῦ διορισμοῦ μου ὡς ἀνθυπολοχαγοῦ, δὲν ἤξερε με ποῖον τρεπὸν νὰ με περιποιηθῇ. Ἦτο περὶ τοῦ τότε 68 ἐτῶν.

Φαντάσου λοιπὸν ποῖον κλονισμόν ἔφερε εἰς τὸν ἀντὴν γέγονε ἡ μοιραία ἐκείνη μεταπτώσις ἀπὸ τὴν ἀναχωρήσῃ ὅτι τὸ πλὴν τοῦ ἐμῆς τέλος εἰς ἕνα στάδιον, ἔπειτα ἀπὸ τὸς τότες περιπέτειας εἰς νέαν ἀνησυχίαν περὶ τῆς τύχης του, κατόπιν μίας προφυλάξεως ἐπὶ κατηγορίᾳ τὴν ὁποίαν ἡ φήμη εἶχεν ἐξορκίσῃ, τὸ δὲ Στρατοδικεῖον εἶχεν ὑπερβῇ καὶ τὴν φήμην εἰς τὴν ἀποκατάστασιν αὐτῆς.

Κατόπιν ἐντόμου ἐνεργείας τοῦ ἀδελφοῦ μου καὶ τῶν φίλων μου, ἰδίως τοῦ Γεωργίου Πάσι, αἱ ἐφημερίδες δὲν ἀνέγραψαν τὴν καταδίκην μου, ἐπομένως ὁ πατέρας μου δὲν ἐγνώριζε κατὰ τὸ μέγεθος τῆς καταστροφῆς. Οἱ ἐν Κυπαρισσίᾳ τοῦ ἀπερχομένου τὴν ἀλήθειαν, ἡ ὁποία ἦτο πλέον γνωστὴ εἰς ὅλην τὴν πόλιν αὐτοῦ. Τοῦ ἔλεγον ὅτι ἐπρόκειτο περὶ μικρῆς κατηγορίας, ἡ ὁποία δὲν θὰ εἶχε μεγάλας ἀποκρίσεις διὰ τὸ μέλλον μου. Ἀλλ' ὁ μυστικισμὸς αὐτὸς τὸν ἐβρῆκεν περὶ σπύριγγου καὶ ἠύδαε τὰς ἀνησυχίας του. Καὶ πλέον δὲ ὁ ταμίης τῆς Κυπαρισσίας, ἀνακαλύψας κατὰ κληρονομία κτηματικὰ χρήματα τοῦ πατρὸς τοῦ δημοῦ, εἶχαν ἐπαυξήσει καὶ τὴν οἰκονομικὴν στενοχωρίαν του διότι ἐκράτοῦσε γενναῖον χρηματικὸν ποσὸν ἀπὸ τῆς τελευταίας συντάξεως τοῦ ὡς νομάρχου.

Ὅλα αὐτὰ μαζωμένα, παρ' ὅλην τὴν ἀρίστην ἐργασίαν του, τὸν ὤθησαν εἰς τὴν ἐκουσίαν κατάληξιν τοῦ βίου του. Ἐγγραψεν ἰδιοχειρὸς εἰς τὸν ἀδελφόν μου μίαν ἀνυπόγραφον ἐπιστολήν: «Σπεῖνός με παρακαλῶ τὴν μητέρα σου, ἵνα μὴ ἐπὶ τῆς ἀπαιτίας σου ἀπέθανε». Ἐγρῖψε τὴν ἐπιστολήν μόνος του εἰς τὸ ταχυδρομεῖον καὶ τὴν ἄλλη μέρα τὸ πρωτὶ διέλυσε σπέρτα μέσα στὸ νεκρὸ ἐπὶ τὸ φόσφορο καὶ ἀπέθανε!

Φαντάσου, φίλε μου τὴν ἰδιότητά μου θλίβῃ, ὅταν εἰς τὸν ἀπαισίον Μενδρεσὲν ἀκόμη ὑπὸ ἀνταρτικὸν ὅτε ὁ ἀδελφός μου ἔφερε τὴν τρομερὰν εἰδήσιν.

Οἱ τερατάνθρωποι ἐκείνοι δῆμοι τοῦ Στρατοδικείου, εἶχον δολοφονήσει καὶ τὸ παιδί καὶ τὸν πατέρα καὶ τὴν μητέρα αὐτῶν τὸν ἀνθρώπον. Καὶ τὴν ἐπέβαλε μὲ περισσοτέραν ἀσφάλειαν, διότι, ὅτε ἔβγῃκα ἀπὸ τὴν φυλακὴν ἐπὶ τὸ μάλιν κολοσσαῖον σύγγραμμα, ποὺ περιλάμβανε τὴν ἀνάληψιν τῆς ὑποθέσεως ἐκείνης, με καθάρᾳ τὰ ὀνόματα τῶν πραγματικῶν ἐνόχων, πορῶν, ἀνομιῶν ἀξιωματικῶν, δικηγόρων, λατρῶν καὶ καθενὸς ἀχρεῖον ποὺ εἶχεν ἀναμνηθῇ καὶ ὀργισθῇ.

Πρῶτη μου φροντίς, μόλις ἐβγῆκα, ἦτο νὰ κάμω ἐκδοσὴν τῶν «Ἀπομνημονευμάτων Ἀξιωματικῶν», εὗρηκα τὸν Θεόδωρον Ἀποστολόπουλον, καὶ ἤρχισεν ἡ ἐκδοσις, κατόπιν μίας σκανδαλώδους διαφημίσεως, ἡ ὁποία ἐπὶ οὐκ ὀλίγους πολὺ τὴν περιέργειαν τοῦ κοινοῦ, ἐγνώσθη ὅτι ἐπρόκειτο περὶ τερατῶδους δικαστικῶν συνεδρίων.

Τὸ βιβλίον ἤρχισε νὰ ἐκδίδεται κατὰ φυλλάδια, ἀπὸ 16 σελίδας καθ' ἑκάστην, καὶ ἐπὶ τοὺς τοὺς δρόμους μετὰ τὰς ἐφημερίδας. Ἐγίνετο ἀνθρώπαστον. Οἱ στρατιωτικὸι δικαστικοὶ καὶ συνέταιροι τῶν κατηγορούντων μου ἀνέφεροντο ὀνομαστικὰ καθαρῶς ἀπὸ τῶν ἔργων των ἀπαρανομίαν των καὶ ἡ ἐνοχὴ των. Τοῦτο ἐπρόκειτο περισσοτέραν ἐκπληξίν, διότι αἱ κατηγορίαι καθαρῶς ὄχι καὶ ὁμιλήματα οἱ δὲ ἐγκαλοῦμενοι ἐνόμιον τὸν δικαστικὸν τῆς κοινῆς γνώμης, ὅχι μόνον δὲν προέβαινον εἰς καταδίωξιν τῶν κατηγορούντων ἀφοῦ εἶχαν τὸ «δικαστικὸν» ὑπὸ ἑαυτῶν, ἀλλὰ διαρκούσης τῆς ἐκδόσεως τῶν φυλλαδίων ἐφρόντιον νὰ φαίνονται ὅσον τὸ δυνατόν ὀλιγώτερον εἰς τὰ κοινωνικὰ κέντρα τῶν ἑθνηνῶν!

Τὸ ἀποτέλεσμα ἦτο νὰ ἐξαναστῇ ὁλόκληρος ὁ νομικὸς κόσμος μερικὴν ἐγγραφὴν καὶ ἀδρα κατὰ τοῦ θεσμοῦ τῶν Στρατοδικείων ὁ δὲ Θεόδωρος ἦτο τῶσον ἐνόχος διὰ τὸν συγγασμὸν, ὅσοι ἐπὶ ὀλίγους ἡμέρας ἀπέκτησα πολὺν περισσοτέρον ἥθικόν ἀπ' ἐκεῖνον ποὺ εἶχα χάσει ἀπὸ τὴν καταδίωξιν μου.

(Ἀκολουθεῖ)

ΤΟ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΤΟΥ ΕΡΩΤΟΣ, ΤΟΥ ΜΟΙΡΑΙΟΥ, ΤΩΝ ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΩΝ, ΤΩΝ ΜΥΣΤΗΡΙΩΝ, ΤΩΝ ΦΑΝΤΑΣΜΑΤΩΝ, ΤΟΥ ΕΓΚΛΗΜΑΤΟΣ

«Ο ΕΞΑΔΕΛΦΟΣ ΤΟΥ ΔΙΑΒΟΛΟΥ»

ΥΠΟ ΓΚΟΝΤΡΑΝ ΜΠΟΥΡΣ

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγουμένου)

Εἶπε περὶ τὸ νὰ ποῦμε ὅτι διάβασε τὸ γράμμα κ' ἔβαλε τὰ σκουθὰ στὴ τσέπη του.

Ὅσο διάβαζε τὸ γράμμα, κάτω ἀπὸ τὸ ὅποιο εἶταν ἡ ὑπογραφή του καὶ τὸ ὅποιο δὲν τὸ εἶχε γράψῃ αὐτός, παρ' ὅλῳ γὰρ τὸν πνέει ἡ μανία του.

«Αὐτὴ τὴν στρίγγλα! φώναξε. Εἶπε πολὺν καταγάρῃ. Θριαμβεῖται αὐτὴ κ' ἐγὼ καταστρέφομαι!... Νὰ παρ' ὁ Διάβολος!... Καὶ αὐτὸς ὁ ἡλίθιος ὁ ὑποκόμης τὴν ἔπαθε ἀς ζωὴ!... Ποῦ νὰ τὸν βρῶ τώρα!... Αὐτὸς βρίσκεται πᾶς στὴ Γαλλία... Εὐτυχῶς ποὺ ἀφῆσε τὰ λεφτά!... Μὰ γιὰ τὸ διάβολο νὰ τὰ φῇ αὐτὸς ποὺ δὲν εἶχε πεντάρα!...»

Ἄσφαρνα ὁ Βρινδινὸς χτύπησε τὸ μέτωπό του.

Τὴν ὥρην ποὺ εἶμαι, φώναξε, χωρὶς αὐτὰ τὰ λεπτὰ ὁ ὑποκόμης δὲ μπορεῖ νὰ φύγῃ ἀπ' τὴ Τουρκίαν γιὰτὶ δὲν εἶχε μὲ τὴν ἀγοράσιον ἀλόγου... Καὶ ἂν ψάξω, θὰ τὸν βρῶ νὰ χάσει σὲ κανένα δρόμο... Λοιπὸν, ἂς μὴ χάνουμε οὐτε λεπτὸν...

Καὶ, τακτικῶς, βγήκε ἀπὸ τὸ σπίτι καὶ τράβηξε πρὸς τὴς πολυτελεῖας συνοικίας τῆς πόλεως.

Τρέχοντας μὲς ἀπ' τὴν πόλιν κ' ἐξετάζοντας ἀπὸ κοντὰ κάθε διαβάτη ποὺ περνοῦσε στολὴ εὐκατρίδου, ἀντελήφθη τὴν ταραχὴ ποὺ βασιλεῖς μεταξὺ τῶν πολιτῶν καὶ δὲν ἄργησε νὰ μάθῃ ὅτι οἱ διαμαρτυρόμενοι ἐδεχάσαν νὰ ἐπιτεθοῦν κατὰ τῶν ἐκκλησιῶν.

Ἡ ἐπίθεσις, ὅπως εἶδαμε ἔγινε τὴ νύχτα.

Μὰ τὴν πίστη μου, εἶπε μέσα του ὁ τυχοδιώκτης, ἂν αὐτοὶ γινῇ τὸ γλέντι ποὺ λέγεται ῥέπει κ' ἐγὼ νὰ κάνω τὴν βόλτα μου.

Ὅσοι τὸν Φλωρεστὰν δὲν τὸν ἐβλεπε ποῦθεν. Μὰ τὴν σκέψη δὲ ὅτι εἶταν προχωρημένη ἡ ὥρα καὶ μὲ τὸ φόβον ποὺ κρατοῦσε πολλὰ λεπτὰ ἐπάνω του, ὁ Βρινδινὸς ἐκρινε ὅρῳ δὲ ν' ἀφήσῃ τὴν ἀναζητήσεως του καὶ νὰ γυρίσῃ ἀπὸ τὸν πρὸς τὸν δρόμο στὸ σπίτι του.

Ἡ ὥρα ἐσήμαινε δύο, ὅταν ὁ Βρινδινὸς περνοῦσε ἀπὸ τὴν ὁδὸ Φασσελερ. Μὰ δύο παρὰ τὴν ἐνός σπιτοῦ ποὺ τὰ εἶδε φωτισμένα τὸν ἔκαναν νὰ σταθεῖ μὲ περιέργειαν. Εἶταν τὰ παρὰ τὴν ὁδὸν τοῦ μαγαζοῦ τοῦ Νικόλα Πλουσέ.

Ὁ Βρινδινὸς, ποὺ ἤθελε νὰ τὰ μαθαίνει δια ἀνασκήσῃ σὺν αἰσὶς μύτης τῶν παπουτσιῶν του καὶ κόνταξε μέσα.

Ἀμέσως τοῦ ἔβγαλε ἕνα ἐπιφώνημα καὶ ἡ σφιγμένη γροθία του κινήθηκε ἀπειλητικὰ. Εἶχε δεῖ τὴ Μαγδαλινῇ.

Διάβολε! γούλλισε «καρφάλωνοντας» σὲ ἐξωτερικὸν κυλινδρὸν τοῦ ἐνὸς παραθύρου. Ἐκείνη πολὺ καλά ποὺ ἐλευθερώθηκε μόνος μου, γιὰτὶ αὐτὴ ἡ ἐλκενὴ οὐτε θὰ με σκεπτότανε νᾶν... Δὲς τὴν ποὺ διασκεδάζει μὲ τὸν ἀρραβωνιαστὴ τῆς!... Μὰ ἐννοία σου, κοπέλα μου, δὲ λογαριαστοῦμε πρὶν παντρεθῆτε!... Ἐννοία σου!...

Μόλις εἶχε τελειώσει αὐτὰ τὰ λόγια ὅταν ἐννοίσε νὰ τὸν τραβᾷ κάποιος ἀπὸ τὴν ἀκρὴ τοῦ σκακιῶτος του. Ἐβλεπε ὁπότε τὸ χερί του στὴν τσέπη καὶ σὰν ἀστὴρ ἐπὶ γῆρας πῶσε του.

Μὴ φοβᾶστε, κύριε Βρινδινέ, τοῦ εἶπε κάποιος ποὺ εἶχε χωρὶς πολὺ βαθειὰ στὸ κεφάλι του τὸ καπέλλο.

Μὲ ἔξερε; ρώτησε ὁ Βρινδινὸς.

Ναί, ἀλλὰ μὴ μιλᾷς τόσο δυνατὰ. Ἄν θέλεις νὰ κερδίσεις ἕνα φιορίν, ἔλα μαζί μου...

Τὴν μὲ θέλεις; ρώτησε ὁ Βρινδινὸς ὁ ὁποῖος κατὰλαβε πρὸς ποῖον μιλοῦσε.

Ἀσφαλῶς πράγματα, χτύπησε αὐτὴ τὴν πόρτα καὶ πῆγε στὸ Πλουσέ ὅτι ὁ φίλος του Γουλιέλμος Λορέτ εἶναι βαρεὶα πληγωμένος καὶ τὸν παρακαλεῖ νὰ τρέξῃ γρήγορα στὸ μβλο του.

Αὐτὸ μόνον;

Ναί, καὶ σ' ἀποπληρώσω.

Ἀλλὰ ὁ Βρινδινὸς δὲ δέχτηκε τὸ φιορίν ποὺ τοῦ πρόσφερε.

Καλὴ μου φίλε, εἶπε σ' ἕνα τόνο ειρωνικῶν, ἡ πολὺ λίγα ἢ παρὰ πολλὰ μοῦ δίνεις.

Πῶς! ἔκανε ὁ ἄλλος ἔσφαρμασμένος.

Ναί, εἶπε ὁ Βρινδινὸς. Μοῦ δίνεις πολλὰ γιὰτὶ μπορεῖς νὰ κάνεις καὶ μόνος σου τὴ δουλειὰ ποὺ μοῦ προτείνεις μ' ἔτσι νὰ ἐξουσιοδοτήσῃς τὸ φιορίν σου. Μοῦ δίνεις λίγα, ἐπειδὴ μεταχειρίζομαι γ' αὐτὴ τὴν δουλειὰ ἕνα τρίτο πρόσωπο, δειχνόμενος μ' αὐτὸ ὅτι δὲ θέλεις νὰ φανερωθῇς ἐνὸς καὶ ὅτι ἐχεις κακοὺς σκοπούς.

Ὁ ἀγνωστος σάλεψε τὸ χερί του μὲ θυμὸ.

Ναί, εἶπε, τέσσαρα φιορίνια...

Ἐποῦ! ψιθύρισε ὁ Βρινδινὸς. Εἶναι λοιπὸν ἀνάγκη νὰ βγῇ τέτοια ὥρα ἔξω μόνος του ὁ Νικόλας Πλουσέ καὶ νὰ περάσῃ μὲς!

ἀπὸ τοὺς ἐρημούς δρόμους.

Ὁ ἀγνωστος ἐπνίξε μὴ βλαστήμια.

Πολλὰς λεπτομέρειας μοῦ ζήτησ, φίλε μου, εἶπε, θέλεις νὰ κερδίσεις, ναί ὅχι, τὰ τέσσαρα φιορίνια; αὐτὸ μόνον, σ' ἐνδιαφέρει ἔσένα.

Φέρ' τα! ἀπάντησε Βρινδινὸς.

Κ' ἀμέσως κοινουλώθηκε τὸ ράσο του κ' ἔτρεξε νὰ χτυπήσῃ δυνατὰ τὴν πόρτα τοῦ Πλουσέ.

Ἐπικολούθησε ἡ σκηνὴ ποὺ διηγηθήκαμε σὲ προηγουμένον κεφάλαιο. Ἀφοῦ τελείωσε τὴ δουλειὰ του ὁ Βρινδινὸς γύρισε τρέχοντας νὰ βρεῖ τὸ σύντροφό του.

Καὶ τώρα οἱ δύο μας, εἶπε, κύριε Στέφανε Στραβοχέρη. Ὁ Στραβοχέρης, βλέποντας πὸς ὁ Βρινδινὸς τὸν ἀναγνώρισε ταραχτικῶς, μὰ ὁ Βρινδινὸς τὸν ἔπιασε ἀπὸ τὸ μπράτσο καὶ τοῦ εἶπε:

Σὲ δύο λεπτὰ ὁ Πλουσέ θὰ περάσῃ ἀπὸ δῶ. Σ' ἐμποδίζω λοιπὸν νὰ χρησιμοποιοῦσῃς τὸ μαχαίρι ποὺ ἔχεις κρυμμένο κάτω ἀπ' τὸ μαγδύ σου γιὰ νὰ τὸν σκοτώσεις.

Τί λές! εἶπε ἔξω φρενῶν ὁ Στραβοχέρης.

Λέω ὅτι εἰς ἀνόητος, φτωχὲ μου Στραβοχέρη. Τὸ νὰ θέλεις νὰ σκοτώσῃς τὸν ἀνταρστή σου εἰς ἀνοησία, ἀνικανότης, τρέλλα, ἀγαπητέ μου.

Ὁ Στραβοχέρης σταύρωσε τὰ ἰσχνὰ χέρια του στὸ στήθος του καὶ εἶπε γελώντας ἄγρια.

Ἀχ! καὶ φαντάζεσαι γέρο μου, δὲ θὰ τοὺς ἀφήσω νὰ παντρεθοῦν ἡττοὶ!... Ὅχι!... Εἰσαι γελασμένος!... Βγάλε ἀπὸ τὸ μυαλό σου αὐτὴ τὴν ἰδέαν!...

Ὁ Βρινδινὸς σήκωσε τοὺς ὤμους κ' ἀπάντησε: Κ' ἔπειτα; Τί μ' αὐτὸ!... Φαντάζεσαι δὲ, ἂν τὸν σκοτώσῃς, ἡ Μαγδαλινῇ θὰ σ' ἀγαπήσῃ περισσοτέρως;

Ὅχι, ἀλλὰ δὲν θ' ἀνῆκει πᾶς σὲ κανέναν.

Βέβαια, ἐπειδὴ θὰ παντρεφθῇ τότε μετὰ τὸν πρῶτον ἀντρα ποὺ θὰ βρεθῇ μπροστά της, ἐνῷ ἔσένα θὰ σὲ κρεμάσουν...

Ὁ Στραβοχέρης ἀκούοντας αὐτὸ ἔκανε πίσω, τραυλίζοντας:

Τί θέλεις νὰ πῇς μ' αὐτὸ!

Θέλω νὰ πῶ τοῦτο: Ἐγὼ μωρὸ τὴ Μαγδαλινῇ τόσο, ὅσο ἐστὶν ἡ ἀγαπᾶς καὶ ἔξω ἕνα τρόπο μετὰ τὸν ὅποιο νὰ ἱκανοποιήσωμε δαὺ τὸ πάθος σου κ' ἐγὼ τὸ μίσος μου.

Η ΣΥΝΤΡΟΦΙΣΣΑ ΤΟΥ ΣΑΡΛ

Ἡ Γεωργία Χάλ, ἡ ὁποία παίξει παντοῦ μετὸν Σαρλώ.

Μία σκηνή ἀπὸ τὸ νέον κινηματογραφικὸν ἔργον «Ἡ Θυσία»

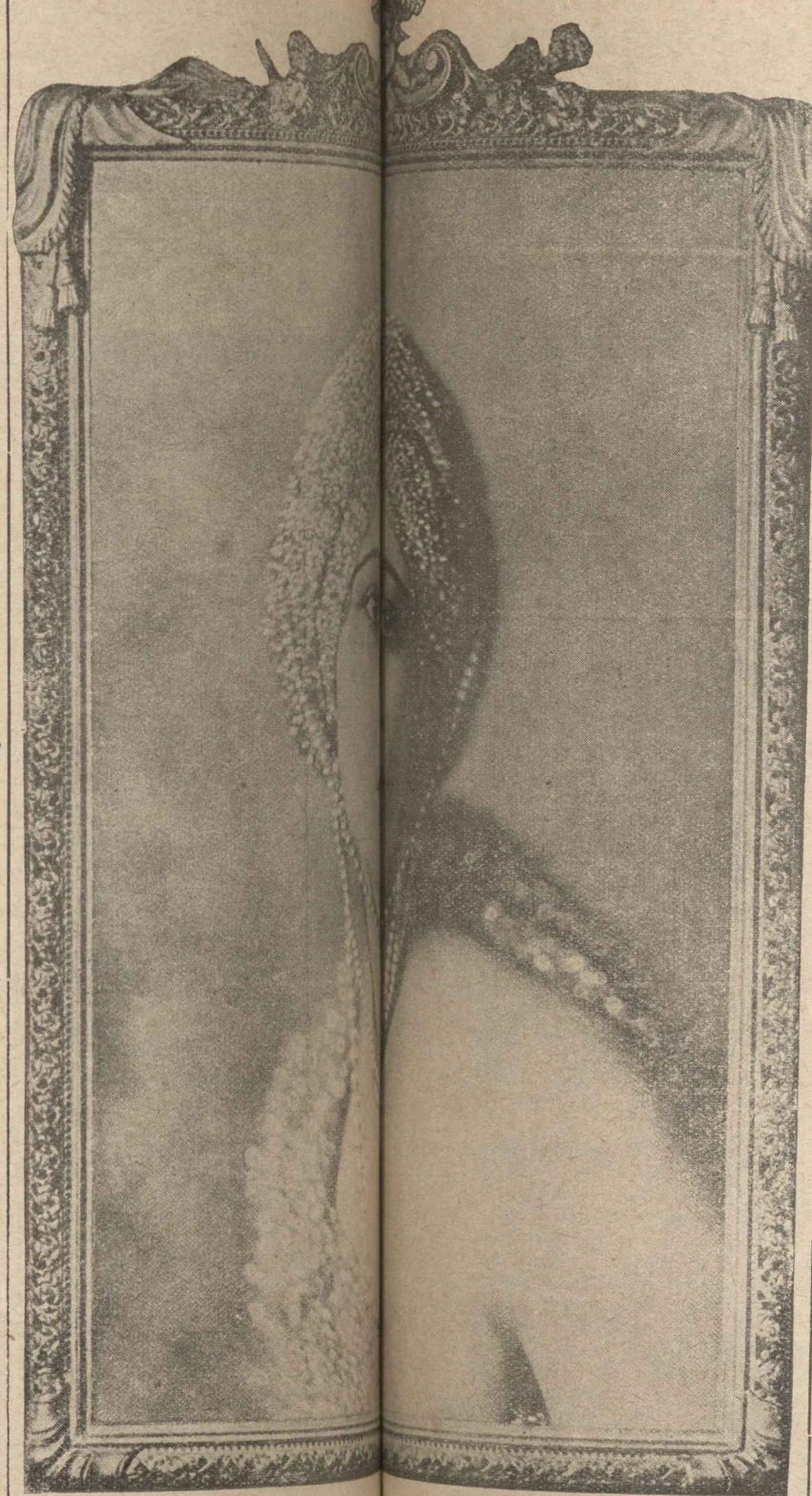
ΟΙ ΒΑΣΙΛΕΙΣ ΤΟΥ ΓΕΛΩΤΟΣ

Οἱ δύο ἀμίμητοι πρωταγωνιστὰί τῆς «Κωμῆς» τοῦ Μενάχου Κάρλ Βαλεντίν καὶ Λιὸλ Καρλσταντ, εἰ ὁποῖοι θεωροῦνται ὡς οἱ καλλιτέροι στὸ εἶδος τῶν σ' ἔλεον τὸν κόσμον καὶ μετεκλήθησαν ἐσχάτως ἀντὶ τεραστίως ἀμειβῆς στὴ Νέα Ὑόρκη.

ΘΕΑΤΡΙΚΟΙ

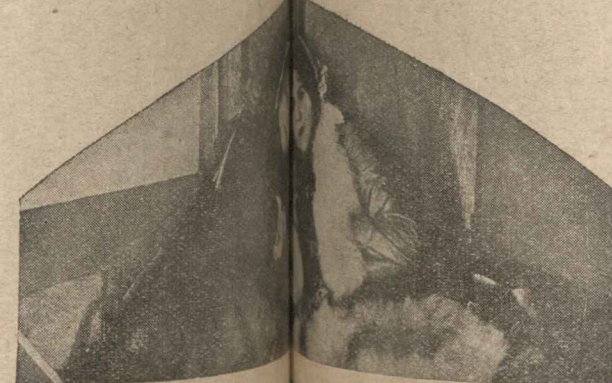
ΑΣΤΕΡΕΣ

Ἡ Λήδα Ὀλυμπαν, μία ἀπὸ τὰς ἀστέρας τοῦ Βασιλικοῦ Θεάτρου τ.δ. Λονδίνου, ἡ ὁποία ἀπεσώρη ἀπὸ τὴν ἀρρώστιας τῆς πρὸς τὴν διεύθυνσιν

ΚΩΜΙΚΕΣ

ΣΚΗΝΕΣ

Μία σκηνὴ ἀπὸ τὴν νέαν κωμικὴν «Ὅταν εἶνε γρεῖς...» τοῦ Μενάχου Κάρλ Βαλεντίν καὶ Λιὸλ Καρλσταντ, εἰ ὁποῖοι ἀπαιτῶνται στὸ Παρίσι.

Ἡ Μίνα Ρένιλ καὶ ὁ Ροδόλφος Ρόμερ εἰς μίαν σκηνὴν τοῦ νέου κινηματογραφικοῦ ἔργου «Ἡ ἀγωνία μιᾶς συζύγου».

Ἡ ὡραία ἡθοποιὸς τοῦ κινηματογράφου Ρενέ Γκίφον, ἡ ὁποία πρωταγωνιστεῖ εἰς τὴν μεγάλην ταινίαν τῆς τελευταίας παραγωγῆς «Ἡ Ἐπανάστασις τοῦ Σιτίγγο»

ΕΛΛΗΝΙΚΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

ΠΩΣ ΕΧΑΣΕ ΤΗ ΝΥΦΗ...

Είχε βάσει τα καλλίτερα του ρούχα.

Θά έκανε μια τέτοια έπίσκεψη... Ζακέττα ολοκαίνουργια, παπούτσια λουστρίνια, λαμδότη μεταξωτό της καλλίτερης μάκρας. Τόν Τέλην τόν περιμένανε στίς πεντέμισση. Μά μόλις χτυπήσανε δύο, έκείνος βρέθηκε έντελώς έτοιμος.

Πώς να παράση την ώρα του ως τότε ; Κιτάχτηκε στόν καθρέφτη με πολλή προσοχή. Κι' ο ίδιος έθαύμασε τόν εαυτό του. 'Η φορεσιά του ήταν πραγματικώς άμειπτη. 'Εν τούτοις, κάτι τόν έπείραζε λίγο. Θά ήθελε νά μή φαίνεται πώς έκείνη τή στιγμή βγήκε από τού ράφτη του και τού παπουτσιού του.

Κύτταξε τόν ουρανό ποΐτανε θαυμασιώς καθαρός και μιά ιδέα τού κατέβηκε. Γιατί νά μήν πάη νά κάνει έναν περίπατο ίσα με τού Ζάππειο, παραδειγματός χάριν, γιά νά σκοτώση τόν καιρό και πρό πάντων γιά νά δώση στό κοστούμι του και τά παπούτσια του μια όψη λίγο... μεταχειρισμένη, γιά νά μή φανή στά μάτια της μελλόντης μνηστής του ντυμένος ολοκαίνουργια γιά τού χατήρι της ;

Ο Τέλης περπατούσε ήσυχα, ήσυχα όταν ένοιωσε μια σταλαγματιά βροχής νά τού πέφτει στή μύτη, έπειτα τρεις. Κύτταξε τόν ουρανό και είδε μεγάλα γκριζά νέφη νά κλανώνται έδω κ' έκει.

— Διάβολε ! είπε, δέν εινε κατάλληλη ή ώρα νά βραχώ !

Κι' άμέσως, γιά πενότερη ασφάλεια, σκέφτηκε νά φωνάξη ένα ταξί. Μά πού νά βρή ταξί, πού σέ μια στιγμή ή βροχή έπιασε γερά και χαλούσε τόν κόσμο ; Μόνον κάτω από κανένα ύπόστεγο θά μπορούσε νά προφυλαχτή, μά πού νά βρεθί και τού ύπόστεγο. Τρύπωσε τότε στήν έξωθυρα ενός σπιτιού.

Θά παράση, σκεφτότανε, μουρίνι εινε...

Μά ή βροχή δέν έπανε. Έπεφτε τώρα με μεγαλειτέρα όρμη.

— Άκουγε μάλιστα κάποιον πλάι του νά λέη :

— «Ο καιρός εινε πολύ χαλασμένος. 'Η βροχή θά βαστάξη δυό ώρες άκόμα !»

Δυό ώρες !

Αυτό τόν έφερε σέ άπελπισία : Γινότανε έξω φρεγών με την ιδέα πώς θά πήγαινε στήν κ. Μπαλωματή... στάζοντας !

— Τι νά κάμω ; σκεφτόταν ρίχνοντας έρρευνητικό βλέμμα στό σπίτι, στή πόρτα τού όποιου είχε άμπαρωθεί...

Έξαφνα μιά μικρή πινακίδα, πούταν πάνω στήν πόρτα έγράβηε την προσοχή του : «Αθανάσιος Τσαρουχογιάννης, Ιατρός». Σ' ένα δευτερόλεπτο, μιά έμπνευσις πολύ εύφυης—τουλάχιστον έτσι την έκρινε αυτός—γεννήθηκε στό μυαλό του.

Μά ναί...τίποτε α'ιλούστερο : —«Θ' ανέβω σ' αυτού τού γιατρού. Τό σαλόνι του θά εινε γεμάτο από πελάτες πού περιμένουν. Κάθωμαι έκεί ήσυχα-ήσυχα,στά ζεστά,διαβάζοντας τίς έφημερίδες, και τά περιοδικά, ένω ή βροχή θά εξακολουθεί νά πέφτει...και πριν νά φτάση ή σειρά μου νά περάσω μέσα, τού σκάσω, λέγοντας στόν ύπηρέτη : «Δέ μπορώ νά περιμένω περισσότερο» δέν έχω καιρό» θά έπιστρέψω αύριον».

Και καταγοητευμένος γιά τού στρατήγημά του πού θά τόν προ-

φύλαττε από τή βροχή και τού κρύου και συγχρόνως θά έσώσει και τού όραιο κοστούμι του. Ο Τέλης γελώντας από μέσα του, έχτισσε την πόρτα τού γιατρού κ. Τσαρουχογιάννη. Ένας ύπηρετης τού άνοιξε και τόν ώδήγησε άμέσως σ' ένα πολύ μεγάλο σαλόνι, όπου βρισκότανε άρκετός κόσμος. Ο Τέλης κάθισε άναπαυτικά...

Πέντε ή ώρα. Ο καιρός έγινε πάλι όραιο.

Τέσσερα πρόσωπα περιμένανε άκόμα νά περάσουν μέσα στήν γιατρό πριν από τόν Τέλην. Τότε αυτός σηκώνεται και πηγαίνει πρὸς τήν πόρτα λέγοντας στόν ύπηρέτη : «Δέν έχω καιρό» θά βαναυρίσω αύριο...» Κι' έφυγε.

Τώρα σκέφθηκε, άς πάμε στού κ. Μπαλωματή, δηλαδή στήν εϋτυχία...

Και τραβήξε γιά τού μέλλοντος πενθερού του...

Μόλις μπήκε στόν προθάλαμο, έδωσε με ύπερηφάνεια τού κεκτημένο του στόν ύπηρέτη.

— Ο κύριος και ή κυρία με περιμένουν.

— Ο κύριος και ή κυρία έξηλθαν, κύριε, τούτε τσεκουράει ή ύπηρέτης.

— Πώς ;

— Παραγγέλοντάς μου νά πω στόν κύριο, εάν έλθε ό κύριος Τέλης Γαλανόπουλος...

— Ναί, έγώ ό ίδιος.

— Νά σάς πω πώς λυπούνται πολύ πού δέν μπορούνε νά τίς δεχτόντο... Κι' έπίσης πώς εινε περσιτό νά λάβετε τόν κόσμο νά ξαναέρθετε... γιατί ούτε ό κύριος ούτε ή κυρία θά εινε έδω γιά σάς !

Ο Τέλης έφριξε !

Γιατί, μιά τέτοια μεταβολή στάς διαθέσεις τού ζεύγους Μπαλωματή άπέναντί του ; Έσπαξε τού κεράλι του νά βρή τή λύση αυτού τού αίνιγματος, μά τού κόκκου...

Μπορούσε ποτέ από τή μια μέρα ως την άλλη νά χάση τήν έπίτησή τους ; Γιατί τόν κατηγορούσαν ; Γιατί, βέβαια, γιά κάπου πράγμα θά τόν κατηγορούσαν... και μάλιστα κάτι σοβαρό. Άν δέν ήταν αυτό δέν θά τόν διάχνανε μ' έναν τρόπο τόσο χοντρό.

Τέλος ο Τέλης έκρινε πώς δέν έπρεπε νά καταπιεί αυτή την προσβολή. Άν οι γονείς της Καίτης, άλλαξαν γνώμη, έστο. Είχαν τού δικαίωμα, νά τού άρνηθόν, άκόμη και άφού τόν έκαναν νά έπίση, τού χέρι της κόρης τους. Μά έκείνο πού δέν είχαν τού δικαίωμα νά κάμουν, ήταν νά φερθόν μ' ένα τρόπο τόσον ύβριστικό άπέναντί σ' ένα άξίοτιμο νέο, σάν κ' αυτόν.

Γι' αυτό ο Τέλης, με τού καπέλλο στροβά και τά φρύδια σσημμένα, πήγε ένα πρωί νά βρή τόν κ. Μπαλωματή στό γραφείο του και νά τού μιλήση άντρίκια.

— Τόσο τού χειρότερο συλλογιζότανε, άν πρέπει νά καταντήσωμε στά χαρτούκια.

Από τήν πρώτη λέξη, όμως, κόπηκε ή όρμη του.

Ο κ. Μπαλωματής τού εινε σταράτα :

— Είχα, χρεός, κύριε νά μήν πραγματοποιήσω αυτό τού γάμου ένεκα της ύγείας σάς... πού δέν εινε καθόλου καλή... Είχατε μάλιστα καθήκον νά με προειδοποιήσετε.

— 'Η ύγεια μου; Μά είμαι γερός σάν τού ραπάνι ! ουρλιάζει ο Τέλης.

— Έλάτε δά ! Δέν θά με κάμπετε νά τού πιστέψω. Την ίδια μέρα πού έρχόσαστε νά ζητήσετε τού χέρι της κόρης μου, πήγατε νά συμβουλευθίτε και τόν φρενολόγο κ. Τσαρουχογιάννη. Σας είδαν στό σπίτι του : 100 δραχμές ή εξέτασις. Δέ θά μου πήτε βέβαια πώς πηγαίνε κανένας σ' αυτού τού γιατρού γιά νά θεραπεύση κανένα... συνάχι !

Ο Τέλης τά έχασε. Όστε λοιπόν ο κ.

Τσαρουχογιάννης, στό σπίτι τού όποιου προφυλάχτηκε από τή βροχή, ήταν ιατρός...; Θέλησε νά έξηγηθή μά προεδεύτηκε ή γλώσσα του, —κ' έφυγε

σάν βρεμένη γάτα...

— Φτού νά πάχη ή όρμη, μουρμούριζε στό δρόμο. Μωρέ πού πήγα νά μωλ ! Δέ βρεχόμουν καν λύτερα ; Κ' αύτος ο κ. Τσαρουχογιάννης πού...

δέν τόν έξωρε, Δέν σπουδάξε τίποτε άλλο; Τίττοι κατέβηκε νά κάμει τού φρενολόγο ; ...

Μαρίκα Κ. Φιλίππιδου

Είχατε καθήκον νά με προειδοποιήσετε...

Είχατε καθήκον νά με προειδοποιήσετε...

Είχατε καθήκον νά με προειδοποιήσετε...

Είχατε καθήκον νά με προειδοποιήσετε...

Είχατε καθήκον νά με προειδοποιήσετε...

Είχατε καθήκον νά με προειδοποιήσετε...

Είχατε καθήκον νά με προειδοποιήσετε...

Είχατε καθήκον νά με προειδοποιήσετε...

Είχατε καθήκον νά με προειδοποιήσετε...

Είχατε καθήκον νά με προειδοποιήσετε...

ΤΑ ΜΥΣΤΗΡΙΑ ΤΗΣ ΖΩΗΣ

ΠΟΣΕΣ ΦΟΡΕΣ ΖΗ Ο ΑΝΘΡΩΠΟΣ ;

Πόσες φορές ζούμε ; — Τό μυστηριώδες συναίσθημα της πρεϊπάρεζ.— «Έδω έχω ξαναβρεί !» — Άπερίες γιά την πρόωρο μέρωση τών μεγάλων άνδρων. — «Γνωρίζω τον δρόμο μου». — Έραστεί πού συναντήθηκαν και μετά θάνατον. — «Νομίζω, πώς κάποτε σάς έσκότωσα !» — «Βασιίσσα ! με θυμάσαι !»

Πρέπει τάχα νά πιστέψουμε ότι ή γέννησή μας δέν εινε τίποτε άλλο παρά ένας ξαναγυρισμός μας στήν Γην, και ότι πριν γεννηθώμε, σέ περασμένες εποχές, ή ψυχή μας είχε ξαναβρεί στή γή μέσα στά σώματα διαφόρων ανθρώπων ; Πρέπει νά πιστέψουμε στή μετεμψύχωση ; Νά τού σκεφθί μόνον κανείς τόν καταλαβαίνει τρώος ; Κι' όμως πολλοί πνευματισταί μ' έπιμεφαλής τόν γνωστόν Άγγλον πνευματιστήν και συγγραφέα Κόναν Ντόυλ, ύποστηρί- ζουν αυτήν την άποψη τού πνευματισμού και φαντάζονται ότι ένας άνθρωπος πού γεννιέται δέν έρχεται γιά πρώτη φορά στή γή, αλλά ότι είχε ζήσει και στό παρελθόν. Πολλοί άνθρωποι ως τώρα έχουν δείξει φανερά σημεία μετεμψυχώσεως. Αυτοί οι άνθρωποι νοιάθουν ένα έπιμονο και περιεργο συναίσθημα ότι ξανάζησαν στή γή. Στην Μπαρμπα, άποικία της Άγγλιας, όλοι οι ιθαγενείς πιστεύουν ότι, όταν πεθαίνουν γυρίζουν πάλι στή γή μ' άλλη όμως μορφή. Τά μικρά παιδιά μάλιστα διηγούνται πώς περνούσαν στή πρώτη τους ζωή, πριν γεννηθώμε, με μιά ευχέρεια μ' άκριβολογία καταπλη- κτική.

Νά τώρα διάφορα, έκκληρητικά γεγονότα, τά όποια μόνάχα με την μετεμψύχωση δικαιολογούνται.

Στήν Άγγλια, πού ολίγων χρόνων μία νέα 15 χρονών είχε πάει μαζί με τόν πατέρα της νά ιδή μιά παλιά εκκλησία τού 14ου αιώ- νος, στό χωριό Άναρουντσίαιρ.

Σ' αυτό τού χωριό πήγαινε γιά πρώτη της φορά. Σάν μπήκε όμως μέσα κ' άρχισε νά περιεργάζεται τού εσωτερικόν της εκκλη- σίας, σταμάτησε γιά μιά στιγμή, κύτταξε γύρω της, και φώναξε :

— Έδω σ' αυτή την εκκλησία έχω ξαναέρθει...

Ο πατέρας της τότε παραξενεύτηκε και της εινε ότι αυτό ήταν άδύνατο γιατί πρώτη φορά πού επήγαυε σ' αυτήν την εκκλησία. Η κόρη τού όμως επέμενε και γιά νά επιβεβαίωση αυτά πού εινε, έπρόσθεσε :

— Μπαμπά σ' αυτή την εκκλησία έρχόμουνά κάθε Κυριακή άπ' αυτό έκεί τού μέρους, πούταν πρώτα μια πόρτα.

Κι' έδειξε με τού χέρι της πρὸς τ' άριστερόν μέρος τήν φαντα- στικήν είσοδο της εκκλησίας.

Όταν ύστερα βγήκαν έξω και κάνανε τού γύρο τού παλαιοϋ αυ- τού κληρίου βρεθήκανε έξωφρα στό μέρος άκριβώς από τού όποιο προηγουμένως ή κόρη ίσχυριζότανε ότι έμπαινε στήν εκκλησία. Ο πατέρας της πράγματι παρατήρησε μία πόρτα έκεί κοντά ή όποια όμως έμεινε άχρησιμοποίητη γιατί ειλαν σέ κατάσταση τρισάθλια άπ' τού πέρασμα τού χρόνου. Έννοείται, ότι άπ' τού εσωτερικού μέ- ρους της εκκλησίας δέν διακρινότανε καθόλου.

Πώς συνέβη τώρα, αυτή ή νέα νά έπιμένει και νά λέη πώς στήν εκκλησία αυτή είχε ξαναπάει νά δείχνει δέ την παλιά της είσοδο πού δέν διακρινότανε καθόλου ; Πώς συνέβηκε αυτό άφού ήταν έξωφρεμένο ότι δέν είχε πάει άλλη φορά σ' αυτό τού μέρους ; Άλλη έξηγησις δέν ύπάρχει παρά ή της μετεμψυχώσεως.

Ένας Άγγλος στρατιώτης όταν πήγε νά ύπηρετήση στήν Αί- γυπτο έμαθε την Άραβική γλώσσα μέσα σέ πέντε βδομάδες και τήν μιλούσε τόσο καλά όπως θά την μιλούσε κ' ένας ιθαγενής. Ο λόγος συνέθεσε τά μουσικά του κομμάτια σέ ήλικίαν πέντε χρόνων. Ο Ιερουσίμ Μπενδάρμ διάβαζε Γαλλικά βιβλία σέ ήλικίαν πέντε χρόνων, ένω στό σχολείο πού πήγαινε δέν παρακολούθησε παρά μόνο τρεις φορές τού μάθημα της Γαλλικής.

Ένας πάλι Γάλλος συνταγματάρχης διηγότανε στους φίλους του κ' όλες τίς λεπτομέρειες τή σκηνή της συλλήψεώς του κατά τή Γαλλική Έπανάσταση. Φαίνεται πώς ο στρατιωτικός αυτός ήταν ήλικίας γυλιότινας. Και πράγματι ότι εινε άποδείχθηκε άληθινό.

Ένας Άγγλος, όνόματι Φράνκ Οδάιτ, είχε πάει στή Νέα Υόρκη τού έτος 1914. Όποιος έβλεπε την παλιά πόλη της Νέας Υόρκης με τούς στενοούς δρόμους και τά παλιά της σπί- τια, σάν άντικρύση τή σημαινή της άλλαγή ή διακοσμητική νά την γνωρίσει. Όταν όμως, ο Φράνκ Οδάιτ έφτασε στό κέντρο της πόλεως κοντά στό Μίνιστερ, φώναξε άπότομα : «Αύτος ήλθε τού δρόμος πού έξωρε, άν και εινε ή πρώ- τη φορά πού ερχομαι στή Νέα Υόρκη !»

Ο φίλος του πού τόν συνόδευε νομίζον- τας πώς μ' αυτά πού τούλεγε τού άστεειεύτανε πού πρότεινε νά τόν ώδηγήση στήν αυή παλιά σπουδαία της πόλης, άφού όμως τού κλείση τά μάτια πρώτα. Ο Φράνκ Οδάιτ δέν άπέκρινε στήν τήν πρόταση και με τά μάτια δαμένα έπληξε τού φίλου του κατ' εϋθείαν στό μέρος πού τούτε ύποδείξει. Βαδίζοντας δέ στάθηκε τή μέση ενός στενού δρόμου και τούτε :

Ένας Άγγλος, όνόματι Φράνκ Οδάιτ, είχε πάει στή Νέα Υόρκη τού έτος 1914. Όποιος έβλεπε την παλιά πόλη της Νέας Υόρκης με τούς στενοούς δρόμους και τά παλιά της σπί- τια, σάν άντικρύση τή σημαινή της άλλαγή ή διακοσμητική νά την γνωρίσει. Όταν όμως, ο Φράνκ Οδάιτ έφτασε στό κέντρο της πόλεως κοντά στό Μίνιστερ, φώναξε άπότομα : «Αύτος ήλθε τού δρόμος πού έξωρε, άν και εινε ή πρώ- τη φορά πού ερχομαι στή Νέα Υόρκη !»

Ο φίλος του πού τόν συνόδευε νομίζον- τας πώς μ' αυτά πού τούλεγε τού άστεειεύτανε πού πρότεινε νά τόν ώδηγήση στήν αυή παλιά σπουδαία της πόλης, άφού όμως τού κλείση τά μάτια πρώτα. Ο Φράνκ Οδάιτ δέν άπέκρινε στήν τήν πρόταση και με τά μάτια δαμένα έπληξε τού φίλου του κατ' εϋθείαν στό μέρος πού τούτε ύποδείξει. Βαδίζοντας δέ στάθηκε τή μέση ενός στενού δρόμου και τούτε :

Ένας Άγγλος, όνόματι Φράνκ Οδάιτ, είχε πάει στή Νέα Υόρκη τού έτος 1914. Όποιος έβλεπε την παλιά πόλη της Νέας Υόρκης με τούς στενοούς δρόμους και τά παλιά της σπί- τια, σάν άντικρύση τή σημαινή της άλλαγή ή διακοσμητική νά την γνωρίσει. Όταν όμως, ο Φράνκ Οδάιτ έφτασε στό κέντρο της πόλεως κοντά στό Μίνιστερ, φώναξε άπότομα : «Αύτος ήλθε τού δρόμος πού έξωρε, άν και εινε ή πρώ- τη φορά πού ερχομαι στή Νέα Υόρκη !»

Ο φίλος του πού τόν συνόδευε νομίζον- τας πώς μ' αυτά πού τούλεγε τού άστεειεύτανε πού πρότεινε νά τόν ώδηγήση στήν αυή παλιά σπουδαία της πόλης, άφού όμως τού κλείση τά μάτια πρώτα. Ο Φράνκ Οδάιτ δέν άπέκρινε στήν τήν πρόταση και με τά μάτια δαμένα έπληξε τού φίλου του κατ' εϋθείαν στό μέρος πού τούτε ύποδείξει. Βαδίζοντας δέ στάθηκε τή μέση ενός στενού δρόμου και τούτε :

Ένας Άγγλος, όνόματι Φράνκ Οδάιτ, είχε πάει στή Νέα Υόρκη τού έτος 1914. Όποιος έβλεπε την παλιά πόλη της Νέας Υόρκης με τούς στενοούς δρόμους και τά παλιά της σπί- τια, σάν άντικρύση τή σημαινή της άλλαγή ή διακοσμητική νά την γνωρίσει. Όταν όμως, ο Φράνκ Οδάιτ έφτασε στό κέντρο της πόλεως κοντά στό Μίνιστερ, φώναξε άπότομα : «Αύτος ήλθε τού δρόμος πού έξωρε, άν και εινε ή πρώ- τη φορά πού ερχομαι στή Νέα Υόρκη !»

Ο φίλος του πού τόν συνόδευε νομίζον- τας πώς μ' αυτά πού τούλεγε τού άστεειεύτανε πού πρότεινε νά τόν ώδηγήση στήν αυή παλιά σπουδαία της πόλης, άφού όμως τού κλείση τά μάτια πρώτα. Ο Φράνκ Οδάιτ δέν άπέκρινε στήν τήν πρόταση και με τά μάτια δαμένα έπληξε τού φίλου του κατ' εϋθείαν στό μέρος πού τούτε ύποδείξει. Βαδίζοντας δέ στάθηκε τή μέση ενός στενού δρόμου και τούτε :

Ένας Άγγλος, όνόματι Φράνκ Οδάιτ, είχε πάει στή Νέα Υόρκη τού έτος 1914. Όποιος έβλεπε την παλιά πόλη της Νέας Υόρκης με τούς στενοούς δρόμους και τά παλιά της σπί- τια, σάν άντικρύση τή σημαινή της άλλαγή ή διακοσμητική νά την γνωρίσει. Όταν όμως, ο Φράνκ Οδάιτ έφτασε στό κέντρο της πόλεως κοντά στό Μίνιστερ, φώναξε άπότομα : «Αύτος ήλθε τού δρόμος πού έξωρε, άν και εινε ή πρώ- τη φορά πού ερχομαι στή Νέα Υόρκη !»

Ο φίλος του πού τόν συνόδευε νομίζον- τας πώς μ' αυτά πού τούλεγε τού άστεειεύτανε πού πρότεινε νά τόν ώδηγήση στήν αυή παλιά σπουδαία της πόλης, άφού όμως τού κλείση τά μάτια πρώτα. Ο Φράνκ Οδάιτ δέν άπέκρινε στήν τήν πρόταση και με τά μάτια δαμένα έπληξε τού φίλου του κατ' εϋθείαν στό μέρος πού τούτε ύποδείξει. Βαδίζοντας δέ στάθηκε τή μέση ενός στενού δρόμου και τούτε :

Ένας Άγγλος, όνόματι Φράνκ Οδάιτ, είχε πάει στή Νέα Υόρκη τού έτος 1914. Όποιος έβλεπε την παλιά πόλη της Νέας Υόρκης με τούς στενοούς δρόμους και τά παλιά της σπί- τια, σάν άντικρύση τή σημαινή της άλλαγή ή διακοσμητική νά την γνωρίσει. Όταν όμως, ο Φράνκ Οδάιτ έφτασε στό κέντρο της πόλεως κοντά στό Μίνιστερ, φώναξε άπότομα : «Αύτος ήλθε τού δρόμος πού έξωρε, άν και εινε ή πρώ- τη φορά πού ερχομαι στή Νέα Υόρκη !»

— Έδω κάποτε ήταν ένας πανδοχεύς. Είμαι άπόλυτως βέβαιος. Και πράγματι, ύστερα από πολλές έρευνες στους διάφορους πα- ληούς χώρες της πόλης της Νέας Υόρκης, τά λόγια τού Φράνκ Οδάιτ βγήκαν άληθινά και ή ύπαρξις τού πανδοχείου δέν διεψεύσθηκε.

Σέ μιάν εργάσιμη πόλη της Άγγλιας, ένας νέος εργάτης βγαί- νοντας άπ' τού θέατρο μετ' την παράσταση, παρατήρησε πώς συμ- βάδιζε με κάποιον άγνωστό του πού δέν τόν είχε ιδεί άλλη φορά. Έξαφνα όμως ή «Αλθαργουόσα σκέψη» της πρὸ δύο χιλιά- δων χρόνων άνάμνησής του, ξύπνησε και γυρίζοντας πρὸς τόν άγνωστό του κύριο πού βρισκότανε πλάι του, τούτε :

— Νομίζω ότι κάποτε σάς σκότωσα !

— Μάλιστα ! άπάντησε ό άλλος στρέφοντας πρὸς αυτόν τού περιεργο βλέμμα του. Κι' άν δέν άπάτωμαι, έγώ βρισκόμουνά μέσα σέ μιά άμαξα, στή Ρώμη, τή στιγμή πού μου έπιτεθήκατε !

Ο εργάτικος άνθρωπος κούνησε καταφατικά τού κεφάλι του, κ' οι δύο τότε θυμηθήκανε τού περιστατικό αυτό μ' όλες του τίς λεπτομέρειες.

Ο ήθοποιός Άλφρέδος Ρήος κάνοντας τόν περιπατόν του στήν Στράντ τού Λονδίνου, είδε έξαφνα μιά γυναίκα πού τού πρόσωπό της τού έγράφερε στήμνην μιά άόριστη και μακρινή άνάμνηση τήν πλησίασε με πεποίθηση και τείνοντας σ' αυτήν τού χέρι, της εινε :

— Βασιίσσα !

Αυτή στ' άκουσμα αυτού τού όνόματος ξαφνιασθηκε και τόν κύτταξε. Φάνηκε πώς συλ- λογιζότανε κάτι. Και πράγματι ή γυναίκα αυτή τόν γνώριζε μά δέν μπορούσε νά θυμηθί πού και πώς είχε κάνει τή γνωριμία του. Ύστερα αυτό τού παράξενο όνομα «Βασιίσσα» της βοούζε άκόμη στ' αυτή.

Ο ήθοποιός τότε της εινε ότι είχαν γνωριστεί κ' ότι είχαν έρωτευθεί και παντρευτεί στή νήσο Χίο πρὸ 2.000 χρό- νων.

Αν παραδεχθώμε ότι αυτό δέν εινε δυνατόν νά εινε άλη- θές, τότε γιατί αυτή ή άμοιβαία συγκίνηση διαν συναντήθηκαν στήν δεύτερή των αυτή ύπαρξη ! Γιά πού ατία νά νομίζονε πώς γνωρίζονταν ; Όπως ύπάρχει κάποιον πρόβλημα πρὸς λύσην πού όμως ειν' αυτό ; Ασφαλώς εινε τού πρόβλημα της μετεμψυ- χώσεως.

Οι όπαδοί τού Βούδα, οι όποιοι μαζί με τούς θεοσοφι- στάς άνέχονται εις οκακόσια έκατομμύρια πιστεύουν στήν μετεμψύχωση καθώς και όλοι σχεδόν οι άνατολικοί λαοί.

Οι όπαδοί τού Βούδα, οι όποιοι μαζί με τούς θεοσοφι- στάς άνέχονται εις οκακόσια έκατομμύρια πιστεύουν στήν μετεμψύχωση καθώς και όλοι σχεδόν οι άνατολικοί λαοί.

Οι όπαδοί τού Βούδα, οι όποιοι μαζί με τούς θεοσοφι- στάς άνέχονται εις οκακόσια έκατομμύρια πιστεύουν στήν μετεμψύχωση καθώς και όλοι σχεδόν οι άνατολικοί λαοί.

Οι όπαδοί τού Βούδα, οι όποιοι μαζί με τούς θεοσοφι- στάς άνέχονται εις οκακόσια έκατομμύρια πιστεύουν στήν μετεμψύχωση καθώς και όλοι σχεδόν οι άνατολικοί λαοί.

Οι όπαδοί τού Βούδα, οι όποιοι μαζί με τούς θεοσοφι- στάς άνέχονται εις οκακόσια έκατομμύρια πιστεύουν στήν μετεμψύχωση καθώς και όλοι σχεδόν οι άνατολικοί λαοί.

Οι όπαδοί τού Βούδα, οι όποιοι μαζί με τούς θεοσοφι- στάς άνέχονται εις οκακόσια έκατομμύρια πιστεύουν στήν μετεμψύχωση καθώς και όλοι σχεδόν οι άνατολικοί λαοί.

Οι όπαδοί τού Βούδα, οι όποιοι μαζί με τούς θεοσοφι- στάς άνέχονται εις οκακόσια έκατομμύρια πιστεύουν στήν μετεμψύχωση καθώς και όλοι σχεδόν οι άνατολικοί λαοί.

Οι όπαδοί τού Βούδα, οι όποιοι μαζί με τούς θεοσοφι- στάς άνέχονται εις οκακόσια έκατομμύρια πιστεύουν στήν μετεμψύχωση καθώς και όλοι σχεδόν οι άνατολικοί λαοί.

Εἰς τὰ γραφεῖα μας παλαιῶνται
πληθὺν διδασκὰς τῆς «Βιβλιοθήκης
τοῦ «Μποχάτου» καὶ δέκα ἑκατομ.
διδασκὰς τοῦ «Νηροπόλεον μίας ἑτα-
ρημένης», ἀντὶ δραχ. 12, τὸ ρο-
μάντοσ ἀμνηστὸν λογοτεχνῶν Πλά-
τωνος Ροδόχανάκης· Μεσα στὰ γασσε-
μὰ ἀντὶ δραχ. 6, ἡ «Λεβάντις» ἀντὶ
δραχ. 60 καὶ ἡ Γαριβέλλα ἀντὶ δραχ. 50.

ΙΠΠΟΔΡΟΜΙΑΙ ΦΘΙΝΟΠΩΡΟΥ

ΕΝΑΡΞΙΣ ΤΗΝ ΚΥΡΙΑΚΗΝ (ΩΡΑ 3¹/₂ Μ. Μ.)

Μεγάλαι ιπποδρομιαί εκάστην Κυριακήν. Συμμετοχή πολλῶν νέων καθαροαίμων
Ἀγγλικῶν καὶ Ἑλληνικῶν ἵππων.

Ζητήσατε τὰ προγράμματα ἀπὸ τὰ κεντρικὰ περίπτερα.

ΤΙΜΗ ΕΙΣΟΔΩΝ Α' ΘΕΣΕΩΣ 30 ΔΡΧ. Β' 5, ΠΡΟΓΡΑΜΜΑ 2.

ΟΣΟΙ ΔΕΝ ΑΓΟΡΑΣΑΝ ΤΟ ΠΡΩΤΟ ΦΥΛΛΟ ΤΗΣ

ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑΣ

ΠΡΕΠΕΙ ΧΩΡΙΣ ΑΛΛΟ Ν' ΑΓΟΡΑΣΟΥΝ ΤΟ ΔΕΥΤΕΡΟ

ΤΟ ΟΠΟΙΟ ΚΥΚΛΟΦΟΡΕΙ ΜΕΘΑΥΡΙΟ ΤΟ ΣΑΒΒΑΤΟ

Αἱ συστάσεις εἶνε πλέον περιτταί. Τὸ πρῶτο φύλλο τῆς «Οἰκογενείας» ἐκυκλοφόρησε. Ὅσοι δὲν τὸ ἐδιάβασαν ἄς ρωτήσουν ὅσους τὸ ἐδιάβασαν νὰ μάθουν αὐτό: ΟΤΙ ΠΟΤΕ ΕΛΛΗΝΙΚΟ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟ ΔΕΝ ΕΤΥΧΕ ΤΟΣΗΣ ΘΕΓΜΗΣ ΥΠΟΔΟΧΗΣ ΕΚ ΜΕΡΟΥΣ ΤΟΥ ΚΟΙΝΟΥ ΟΠΩΣ Η «ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑ»

ΟΤΑΝ

αἰσθάνεσθε ναυτίαν
καὶ αἱ τροφῇ σᾶς
προκαλοῦσιν ἀηδίαν,
ἢ αἰσθάνεσθε ζαλάδες
καὶ ἔχετε ξυνίλες καὶ
ἀκανονίστους κενώσεις

ΒΕΒΑΙΩΣ

ὑπολκνθάνει κάποια
ἀσθένεια μέσῃ σας.

ΛΑΜΒΑΝΕΤΕ

κάθε πρωῒ μιὰ κουταλιά
Μαγνησίας Σ. Πελλεγρίνο.

Θ' ΑΝΑΓΕΝΝΗΘΗΤΕ

καὶ θὰ προλάβετε
τὸ κκόν.

ΖΗΤΗΣΑΤΕ

ἀπὸ τὸν Φαρμακοποιὸν σας
τὴν γνησίαν ΜΑΓΝΗΣΙΑΝ
Σ. ΠΕΛΛΕΓΡΙΝΟ, μετὰ τὴν εἰκόνα
τοῦ ΠΡΟΣΚΥΝΗΤΟΥ καὶ τὴν
ὑπογραφήν PRODEL.

ΜΟΝΟΙ ΚΑΤΑΣΚΕΥΑΣΤΑΙ:
LABORATORIO CHIMICO - FARMACEUTICO MODERNO
TORINO

Ἀντιπρόσωπος δι' ὅλην τὴν Ἑλλάδα:

ΘΕΟΔΩΡΟΣ Σ. ΒΑΣΙΛΕΙΑΔΗΣ, Εἰρηπίδου 6.—ΑΘΗΝΑΙ
ΕΝ ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗ: Α. ΤΖΩΝΝΟΣ, ΛΕΟΝΤΟΣ ΣΟΦΟΥ 1.

3

ΑΡΕΤΑΙ
ΘΑΥΜΑΣΙΑΙ

ΚΑΘΑΡΙΖΕΙ
ΔΡΟΣΙΖΕΙ
ΑΠΟΛΥΜΑΙΝΕΙ

ΜΑΓΝΗΣΙΑ
Σ. ΠΕΛΛΕΓΡΙΝΟ